

*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu,
miluiește-mă pe mine, păcătoșul.*

Maimuța ofensată

Motto: „O, de I-ați auzi glasul (lui Dum-nezeu) care zice: *“Să nu vă învârtoșați inimile voastre”* (Psalm 94:8); *“Cunoașteți că Domnul, El este Dumnezeul nostru; El ne-a făcut pe noi și nu noi”* (Psalm 99:2)

**Odată, o maimuță din evul anecdotic
Venind la sfat pe-o creangă de arbore exotic,
A zis: ATENȚIE! Sunt foarte ofensată ...
Circulă-n lume vorba deloc adevărată
Că omul ar descinde din buna noastră rasă ...
Însăși ideea aceasta îmi pare odioasă.**

**Ați pomenit vreodată divorțuri printre noi,
Copii lăsați pe drumuri sau inmuri de război?
Cine-a văzut în hoardă la noi, bolnavi mintali,
Drogați, lacomi de cărnuri și homosexuali,
Escroci, bandiți, gherile sau vreo tutungerie?
În neamul nostru nobil, nu vezi așa prostie.**

**Noi n-avem mafii crude în stirpea noastră aleasă,
Nici teroriști, nici dogme, nici luptele de clasă,
Cât am bătut eu jungla, scuzați, n-am observat
În obștea de maimuțe, cocotier privat,
Nici garduri și nici paznici, nici pui murind de foame
Sau omorâți în taină de așa zise “MAME” ...**

**Nu veți vedea vreodată, cât soarele și luna
O minte de maimuță dospind în ea minciuna.
Chiar de aș fi silită de vreun laborator,
N -aș deveni port-bătă și nici informator.
Și iată încă una din lumea cea de jos:
La noi nu se întâmplă război religios,
Nici “sfinte” inchiziții, nici libertate-n lanțuri
Nici chefuri după care să ne culcăm în șanțuri
Și nici o îndoială ce duce la ateism,
Nici ordini mondiale, nici materialism ...**

**E adevărat că omul a coborât ca soi,
Dar, să fim rezonabili, n-a coborât din noi!**

de Ilarion Căpățână

Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul (In. 13, 34)

CUPRINS

Porunca Iubirii apare cu binecuvântarea **Arhiepiscopiei Sibiului**

C A L E A	Credința și dragostea dinții		C R E D I N Ț A
	Voturile monahale - calea desăvârșirii		
	creștine - Protosinghel Matei Bilauca ...	5	
	<i>Nume din Cartea Vieții: Estera - Corneliu C. ....</i>	13	
	Dragostea – Gabriela Dăscălete	17	
	Meditații creștine despre regăsire - Vasile Solcanu	20	
	De la Facere la Apocalipsă		
	Rătăcirii și regăsiri		
	Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos		
	<i>- Dr. Iosif Niculescu .....</i>	23	
Comunicate	27		
Cui ne vom încredința sufletele?! - Emilia Postelnicu	29		
A D E V Ă R U L	Misiunea Bisericii		N Ă D E J D E A
	Ținerii - Familia - Lumea		
	Lăsați copiii să vină la Mine...		
	<i>- ÎPS Dr. Laurențiu Streza .....</i>	31	
	Cine suntem și de ce ne-am născut (I)		
	<i>- Maica Siluana Vlad .....</i>	36	
	Oprțiți organizarea banchetelor în zilele de vineri!...	56	
	Efectele tv-ului asupra copilului	58	
	Talon Abonamente	61	
	Cartea ortodoxă prin poștă	63	
Anunț important	63		
V I A Ț A	<i>Pace ție, cititorule!</i>		D R A G O S T E A

Schitul Șinca Veche

**Credința și
dragostea dintâi**

Voturile monahale

- calea desăvârșirii creștine -

Protosinghel Matei Bilauca

Schitul Șinca Veche

Desăvârșirea creștină, după Sfântul Vasile cel Mare, ar fi împlinirea datoriei de a păzi toate poruncile lui Dumnezeu. Glasul lui Dumnezeu trebuie ascultat punând în practică poruncile Sale. Păzirea poruncilor prin fapte este pentru orice creștin mijlocul prin care-și confirmă mărturisirea credinței. Împlinirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu e o exigență primordială prezentă în Evanghelie, încât încălcarea unei singure porunci atrage după ea încălcarea tuturor celorlalte.

Ce sunt monahii? Sunt oameni care s-au adunat într-o comunitate tocmai în scopul de a păzi toate poruncile lui Dumnezeu fără a omite nici una. E grea, e ușoară, ținerea acestei făgăduințe? Aflăm de la Sfântul Iosif Volokolamski că important este să punem început și Dumnezeu nu ne va părăsi, ne va da harul Său și ne va veni în ajutor din înălțimea lăcașului Său cel sfânt, căci jugul Domnului e ușor și suportabil. După Sfântul Ioan Hrisostom, mesajul Sfințelor Scripturi este ca toți să ducă viața monahilor, chiar dacă sunt căsătoriți,

pentru că Fericirile rostite de Domnul Hristos nu sunt menite doar monahilor, fiindcă acest lucru ar presupune pierzania restului lumii. Totuși, singura diferență între monah și mirean este: căsătoria, adică conviețuirea cu o femeie, în rest nu e nici una, căci mireanul are aceleași îndatoriri ca și monahul. Așa încât, între viața monahilor și cea a mirenilor există o diferență considerabilă: fecioria. Fecioria e atât de delicată, încât Domnul Hristos n-a vrut să facă din ea o obligație, pentru practicarea ei se cere o vocație specială, deosebită. Fecioria e expresia iubirii desăvârșite. Sfântul Ioan Casian îi numește pe monahi ”renunțători”, cei care își manifestă dorința de a se întoarce spre Dumnezeu, așa încât au trebuit să renunțe la lume. Această renunțare se numește vot, facem un vot atunci când, renunțând la această lume, făgăduim să ne sânguim din toate puterile în slujirea lui Dumnezeu, iar aceasta o facem în urma unei chemări din partea lui Dumnezeu.

Ceea ce trebuie știut este că toți oamenii sunt obligați să caute curăția inimii; fecioria e mijlocul prin excelență pentru a ajunge la ea. Toți oamenii trebuie să fugă de lume, înțelegând prin aceasta în primul rând păcatul și să se elibereze de atașamentul față de lucrurile materiale. Acesta e motivul votului sărăciei religioase. Toți oamenii caută voia lui Dumnezeu în viața lor; ascultarea are scopul de a ușura această căutare.

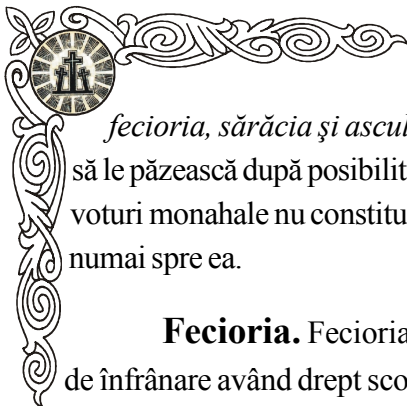
Sunt multe moduri prin care oamenii sunt chemați la viața monahală, uneori Dumnezeu cheamă în mod direct, așa cum a făcut cu Sfântul Antonie, alteori vorbește prin exemplele sau învățăturile unui om sau prin evenimente cum e cazul avvei Moise, devenit monah pentru a-și ispăși pedeapsa tâlhăriilor și crimelor sale. Chemarea de monah atinge atât tâlhari autentici, cât și oameni evlavioși, care sunt pătrunși

de chemarea lui Dumnezeu, de exemplul virtuții monahilor și de stilul lor de viață. E sigur că chemarea monahală vine de la Dumnezeu, dar nu în mod automat; e nevoie de multă prudență înainte de a pecetlui decizia noastră, fiecare trebuind să-și măsoare puterile și dorind în același timp fierbinte să-și găsească locul propriu în Trupul lui Hristos, adică în Biserică.

Odată chemat de Dumnezeu pentru a deveni monah, omul își exprimă răspunsul prin făgăduința monahală care prevede atât promisiunea din partea candidatului, cât și primirea candidatului de către Dumnezeu prin intermediul Bisericii. Iată cum o descrie Sfântul Dionisie Areopagitul: *”asupra candidatului la sfințirea în monahism care se pune în genunchi, preotul rostește o invocație, dar nu îi pune Sfânta Scriptură asupra capului, pentru că monahul nu primește misiunea de a-i cârmui pe ceilalți, ci trebuie să rămână în viața singuratică. După care, asigurându-se de voința celui ce-și dă făgăduința, preotul îl însemnează pe candidat cu semnul crucii invocând cele trei Persoane ale Sfintei Treimi, după care îl dezbracă de veșmintele sale și-l îmbracă în haina monahală. Apoi toți vin să-l salute pe noul monah, iar preotul îl primește pe noul consacrat întru monahism la împărtășirea Sfintelor Taine”*.

Cele două elemente centrale ale consacării monahului sunt tunderea și îmbrăcarea hainei. Obiceiul de a schimba numele este extrem de vechi. Noul nume trebuie să înceapă cu aceeași literă ca și numele primit la Botez. Dacă haina ”îngerească” îl face manifest pe monah în fața altora, monahului însuși ea va trebui să-i reamintească vocația sa, datoria de a lucra cele duhovnicești. A îmbrăca haina ”îngerească” înseamnă a-L îmbrăca pe Hristos.

Toți creștinii sunt chemați la desăvârșire. În optica Evangheliei, *fecioria, sărăcia și ascultarea* sunt porunci, fiecare trebuind să le păzească după posibilitățile concrete ale vieții sale. Cele trei voturi monahale nu constituie în sine desăvârșirea, ci ele conduc numai spre ea.

Fecioria. Fecioria e privită drept o formă desăvârșită de înfrânare având drept scop să-l facă pe om liber, în stare să-și stăpânească toate realitățile ființei sale pentru a le supune în mod liber voinței sale, pentru a se putea uni cu Divinitatea. Trupul feciorelnic devine Templul lui Dumnezeu, restabilirea stării eshatologice. Fecioria trupească îngăduie Duhului Sfânt să transfigureze încă de pe pământ trupul feciorelnic, așa cum a fost cel al lui Hristos pe muntele Schimbării la Față. Fecioria creștină e desemnată prin expresia ”mireasa lui Hristos”. Orice suflet botezat e într-un fel o mireasă a lui Hristos, însă această calitate strălucește mai cu seamă la sufletele feciorelnice” care Îl prăznuiesc pe Hristos drept Mirele unit cu inima lor desăvârșit curată, care așteaptă întoarcerea Sa fără să doarmă, în priveghere și cu candelile aprinse”.

Fecioria e întoarcerea în Rai și câștigarea Împărăției, ”uitând cele ce sunt în urma mea și tinzând către cele dinainte, alerg la țintă” (Filip.3,13).

Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă să fim liberi de grijile acestei lumi. Pentru aceasta e mai bine să nu ne căsătorim, ca să ne ocupăm tot timpul de lucrurile Domnului (1 Cor.7, 32-35). Astfel, fecioria eliberează pe om de sensibil și dă acces la lumea inteligibilă, trăind în comuniune cu Treimea; urcă împreună cu Dumnezeu în părțile cele de sus ale lumii pentru a contempla veșnic pe Tatăl nesticăciunii.

Sfântul Efrem Sirul consideră că unirea între viața îngerească și viața trupului e dovada biblică a superiorității omului feciorelnic asupra îngerilor. Fecioria e biruința omului asupra pornirilor care, după păcat, sunt legate de trup și-l degradează.

De feciorie sunt legate paza inimii și a simțurilor, fuga de toate prilejurile de a păcătui, puterea de a rezista ispitelor, postul. De aceea, regulile monahale insistă îndeosebi asupra izolării. Unii monahi se sârguiau cu rigurozitate să fugă de femei, pe care le socoteau drept unealtă prin care vrăjmașul poate aduce ispite. Un monah spunea: *"Copiii mei, sarea vine din apă. Și dacă e în contact cu apa, se dizolvă și dispăre. Tot așa și monahul vine din femeie și, dacă se apropie de femeie, se dizolvă și sfârșește prin a nu mai fi monah"*.

Fecioria nu se arată superioară Tainei Cununii. Sfântul Ioan Hrisostom, zice că: *"a defăima căsătoria ar însemna în același timp a micșora slava fecioriei"*, ori, fecioria reprezintă desăvârșirea ei ultimă, eshatologică, spiritualizarea ei, împlinirea ei într-o căsătorie duhovnicească.

Ascultarea. Viața sub ascultare duce mai sigur la scop, fiindcă cel ce ascultă e eliberat de toate grijile și posedă astfel lipsa de griji. Avva Moise a spus unui frate: *"Frate, să venim la adevărata ascultare: aici se află smerenia, puterea, bucuria și răbdarea, aici se găsesc stăruința, iubirea frățească, străpungerea inimii și iubirea. Căci cine ascultă bine, împlinește toate poruncile lui Dumnezeu"*. Se zice că cine nu practică ascultarea, chiar dacă postește sau face alt lucru ce i se pare bun, nu va agonisi nici măcar o singură

virtute și nu va ști ce înseamnă a fi cu adevărat monah. Dorința de a împlini voia lui Dumnezeu e prima condiție a ascultării.

Restaurarea libertății e săvârșită de ascultarea lui Iisus *"până la moarte pe cruce"* (Filip. 2,8). Ascultând de Dumnezeu, omul devine liber, neascultând de Dumnezeu el se face rob al păcatului. Orice ascultare de lume devine o supunere față de aceasta, față de trup, numai ascultarea de Dumnezeu e eliberatoare. Omul imitându-L pe Hristos ajunge să înțeleagă și să trăiască ascultarea. Ea este un rod al credinței care ne eliberează din robia legii (Rom. 3,28; Gal. 2,16). Ascultarea se definește cel mai bine din relațiile lui Iisus cu Tatăl. A asculta înseamnă a crede în Dumnezeu. Părintele Arsenie Boca avea cuvântul că: *"Noi avem mintea care discută cu Dumnezeu în loc să se supună fără discuție"*. Monahul ascultător se lasă condus ca o ființă necuvântătoare, este un ascultător, *"care nu judecă"*, care își supune nu numai trupul, ci și mintea, căci cine ascultă *"orbește"* devine *"văzător"* dacă ascultarea e din credință. Există oameni deosebiți de duhovnicești care sunt în stare să comunice altora voia lui Dumnezeu, iar acesta e *"părintele duhovnic"*, *"avva"*, *"gheronda"* sau *"starețul"*.

Cel care ascultă se numește ucenic. Acum se pune întrebarea, care sunt datoriile corespunzătoare ale ucenicului?

Acesta are mai cu seamă trei îndatoriri: fidelitatea, sinceritatea și ascultarea.

După ce a ales un părinte duhovnicesc, trebuie să-i rămână credincios, să fie sincer cu el, să-i descopere toate gândurile sale și să tindă spre ascultare fără judecată proprie fiindcă aceasta realizează scopul îndrumării duhovnicești care este eliberarea de *"voia proprie"*, care este rădăcina gândurilor rele și dușmanul mântuirii.

În orice mănăstire se observă ușor autoritatea deosebită a întâistătorului, a egumenului. El este omul lui Dumnezeu investit cu misiunea harismatică de a învăța și călăuzi sufletele. Autoritatea i-a fost dată de episcop. Egumenul dirijează lucrurile; nimic nu trebuie să se petreacă fără binecuvântarea egumenului, căci binecuvântarea atrage harul lui Dumnezeu asupra monahilor, iar în timp ce orice act făcut fără binecuvântare e in sine dela un blestem, fiindcă poartă sămânța necurată a voii proprii.

Tăierea voii proprii înseamnă a imita în modul cel mai desăvârșit moartea Mântuitorului. Voia proprie e ca un zid de aramă între om și Dumnezeu, nimic nu e mai primejdios sau mai pierzător decât a se încrede cineva în sine însuși. După avva Pimen, voia proprie este urmată de cele mai multe ori de justificarea sau îndreptățirea de sine, sau poate chiar și de încăpățânarea drăcească. Fără ajutorul unui părinte duhovnicesc, e greu să ne eliberăm de o asemenea primejdie.

De aceea, cei ce poruncesc, cât și cei ce ascultă sau cei ce se supun poruncii trebuie să dea mirenii exemplul ascultării lor față de conducătorii Bisericii.

Sărăcia. Îmbrățișarea vieții monahale presupune renunțarea la toate bunurile personale și mulțumirea în ce privește nevoile cu un minimum eroic. Avva Antonie a poruncit cuiva să cumpere carne și să și-o pună pe trupul gol, drept urmare, acest om a fost atacat de câini, care îi simbolizau pe demonii care atacă pe orice monah ce și păstrează bunuri personale. Mai mult, Sfântul Vasile cel Mare, ne învață că *”cine numește vreun lucru oarecare al său, acela se exclude pe el însuși din Biserica lui Dumnezeu și din iubirea Domnului. Prin*

cuvintele și faptele Sale, Hristos ne-a învățat să ne dăm viața pentru prietenii noștri și, cu atât mai mult, să părăsim bunurile din afară”.

Pavel Everghetinos scrie că *”monahul care are aur, argint sau bunuri materiale nu vrea să creadă că Dumnezeu, Care hrănește fiarele sălbatice ale pământului și mării, îl poate hrăni și pe el”.*

După Sfântul Grigorie al Nyssei, oamenii din lume confundă adeseori nevoia cu desfătarea. Dumnezeu nu a creat nimic de prisos și nici n-a lăsat vreo lipsă în cele de neapărată trebuință. Monahii arată că nevoile vieții nu sunt numeroase. Mănăstirea le procură tot ce au nevoie și nimic mai mult. Aceste nevoi nu sunt exclusiv materiale, ci trebuie acordată mai multă atenție nevoilor duhovnicești. Egumenul e cel care vede nevoile supușilor săi, care nu cer niciodată nimic.

În toate privințele, monahii sunt sfătuiți să caute și să se țină de măsura a ceea ce este de ajuns, căci bunurile mănăstirii aparțin lui Dumnezeu și săracilor, de aceea nimic nu poate fi înstrăinat, nici măcar doi centimetri de fitil de opaiț.

Monahul prin cele trei fagaduințe își potrivește viața cu numele său, se face monah atât în afară, cât și înăuntru, ca să nu fie în el nimic altceva decât el singur și Cel care sălășluiește în el, adică Hristos. Scopul este unificarea interioară și exterioară, iar ținta, desăvârșirea, e unirea tainică cu Hristos.

”M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața mea de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2,20).

Estera

Corneliu C.

„...Care este dorința ta, regină Estera?”
 „...de am aflat bunăvoință în ochii tăi, o, rege, și dacă binevoiește regele, atunci să ni se dăruiască viața mie și poporului meu, după ruga mea”.

Una dintre femeile credincioase ale căror nume le aflăm pe paginile Sfințelor Scripturi este Estera.

După ce împărăteasa Vasti și-a pierdut vrednicia de împărăteasă, împăratul Ahașveroș a căutat prin tot imperiul cele mai frumoase fecioare și dintre toate câte au fost aduse la palat, Estera a fost cea aleasă: „...ea nu avea nici tată, nici mamă. Fata aceasta era mândră la înfățișare și frumoasă la chip și, după moartea tatălui ei și a mamei ei, o luase Mardoheu ca fiică” (Estera 2, 7), el fiind un nepot mai în vârstă al tatălui Esterei.

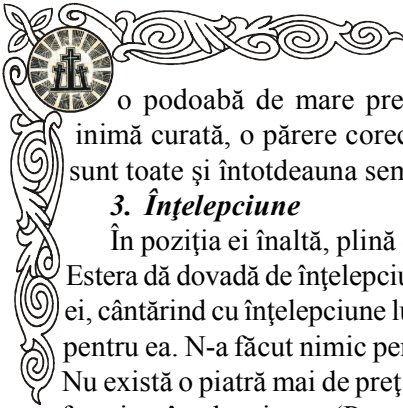
Estera se remarcă prin:

1. Frumusețe

Ea este frumoasă la statură și plăcută la vedere. Frumusețea fizică nu trebuie disprețuită. Ea este unul din darurile lui Dumnezeu și are multă putere în lume. Totuși, frumusețea pune sufletul în primejdii. Când ea nu este sfințită și păzită prin harul lui Dumnezeu devine o unealtă a mândriei și păcatului. Și frumusețea este fragilă și se strică repede. O boală de câteva săptămâni poate distruge cea mai strălucită frumusețe. Câțiva ani vor schimba fața tinereții. Estera nu avea numai chipul frumos, ci și caracterul.

2. Smerenie

Frumusețea Esterei n-a făcut-o să fie mândră și fără minte. Ea s-a ferit de toate meșteșugurile prin care să-și poată mări

frumusețea pentru a deveni mai plăcută, mai ispititoare. Smerenia este o podoabă de mare preț care adaugă farmec frumuseții. O inimă curată, o părere corectă despre sine și frică de Dumnezeu sunt toate și întotdeauna semne de smerenie.

3. Înțelepciune

În poziția ei înaltă, plină de încercări grele, de curse, de ispite, Estera dă dovadă de înțelepciune. Ea a fost bine crescută. În smernia ei, cântărind cu înțelepciune lucrurile, a văzut repede ce este potrivit pentru ea. N-a făcut nimic pentru a atrage atenția regelui asupra ei. Nu există o piatră mai de preț și mai strălucitoare în caracterul unei femei ca înțelepciunea (Proverbe 11, 22).

Estera a fost o orfană adoptivă. Mardoheu, vărul ei, o luase de suflet după moartea părinților ei. El o creștea. Era ca și fiica lui. Pentru că nu avea nici tată, nici mamă, ea se purta cu Mardoheu ca și cu tatăl ei. Voința lui era lege pentru ea. Nici când a ajuns pe tronul Persiei n-a pierdut respectul pentru păzitorul tinereții ei. Purtarea ei ne arată creșterea bună pe care a primit-o. La palat a fost retrasă. Ridicarea ei la o poziție foarte înaltă este o dovadă a caracterului ei. Unele persoane când sunt ridicate în demnități înalte uită sau disprețuiesc prietenii de mai înainte. Estera a avut un caracter nobil. Ea nu și-a uitat prietenul copilăriei și nu a uitat nici poporul de la care a primit cunoștința despre adevăratul Dumnezeu. Ea s-a purtat cu smerenie și înțelepciune în poziția ei înaltă.

Mardoheu se purta cu ea ca un adevărat părinte. „*Mardoheu venea în fiecare zi în curtea casei femeilor, ca să afle știri despre sănătatea Esterei și cele ce se petreceau cu ea*” (Estera 2, 11).

Dumnezeu a ales drumul acestei orfane. El i-a dat un ocrotitor credincios. Estera l-a ascultat cu strictețe și iubire, l-a admirat și a avut o mare încredere în el. „...*Estera împlinea cuvântul lui Mardoheu, ca și când era sub ocrotirea lui*” (Estera 2, 20).

4. Credința

Haman, care era ridicat în cinste și putere de către împăratul Ahașveroș, s-a supărat pe Mardoheu fiindcă nu se i închina lui la ieșirea din curtea regală. Când a aflat că Mardoheu este evreu, s-a hotărât să-i nimicească tot poporul. A căpătat chiar aprobarea împăratului pentru aceasta. „*Scrisorile s-au trimis prin ștafete în toate țările*

regelui, ca să ucidă, să piardă și să nimicească pe toți iudeii, mici și mari, copii și femei într-o singură zi” (Eстера 3, 13). A fost o mare jale între evrei. „Când Mardoheu a aflat tot ce se făcuse, și-a rupt hainele sale, și-a pus pe sine sac și cenușă și, ieșind în mijlocul cetății, a ridicat strigăt amarnic” (Eстера 4, 1). Eстера a auzit acest lucru, dar nu știa care este cauza.

Mardoheu i-a trimis vorbă despre porunca împăratului și „o sfătuia să meargă la rege și să-l roage de iertare pentru poporul ei” (Eстера 4, 8). La început a șovăit, dar în cele din urmă s-a hotărât să meargă la împărat. Primejdia era mare, de aceea a cerut „ca toți iudeii din Suza să postiți pentru mine; să nu mâncați și să nu beți trei zile, nici ziua, nici noaptea” (Eстера 4, 16). Ea s-a pregătit pentru sacrificiu, viața ei, puterea ei era în mâna lui Dumnezeu. Încercările mari ne duc la picioarele lui Dumnezeu. Șovăiala ei s-a schimbat în curaj: „...și voi posti și eu cu slujnicele mele și apoi mă voi duce la rege, deși aceasta este împotriva legii și de va fi să pier, voi pieri” (Eстера 4, 16).

Eстера a știut care este datoria ei. Ea știa ce cuprinde legea de atunci, nu s-a dus oarbă spre această datorie. A socotit costul mai înainte. Astfel vedem credința Esterei, încrederea în post și rugăciune, încredere în rugăciunile ei și în rugăciunile altora. Dacă nu ar fi crezut în chemarea ei, dacă nu ar fi fost credincioasă chemării ei, ar fi pierit împreună cu poporul ei. Eстера este prototipul lui Hristos, mijlocitorul nostru. Izbânda ei a fost datorită faptului că ea a fost un adevărat mijlocitor:

a) un mijlocitor trebuie să simtă cu cei pentru care luptă.

Eстера a iubit pe vărul ei și pe poporul său. Ea se gândea cu jale la nimicirea iudeilor. A simțit împreună cu ei durerea lor. Ne amintim de Domnul Iisus, Fiul Omului, om ca și noi. El a fost ispitit, încercat în toate ca și noi, dar fără păcat. El mijlocește pentru noi (Romani 8, 34; Evrei 7, 25). Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu este Mijlocitorul nostru perfect la Tatăl (I Ioan 2, 1).

b) un mijlocitor trebuie să aibă trecere la persoana de la care cere milă.

Eстера a avut-o. La fel este cu Hristos. El este Fiul lui Dumnezeu, Fiul iubit, singurul născut, în care Tatăl găsește plăcere. Orice va cere de la Tatăl, El primește. Legătura Lui cu Tatăl, ascultarea și

devotamentul Lui Îl face să aibă trecere înaintea Tatălui. El nu va cere degeaba. De aceea, noi putem avea toată încrederea în Domnul Iisus, Mijlocitorul. Orice vom cere Tatălui în numele Lui, vom primi (Ioan 16, 23), dacă cererea noastră este în „Duh și adevăr”.

Biruința Esterei

După trei zile de post și rugăciune, Estera s-a îmbrăcat în hainele ei împărătești și s-a dus înaintea lui Ahașveroș. El a primit-o, întinzându-i toiagul împărătesc. Cu multă prudență și răbdare, Estera a spus împăratului starea poporului ei. Ea a știut să aștepte. Răbdarea este un dar divin. Estera a cerut viața ei, viața poporului ei. Este o cerere simplă făcută din toată inima. „*Dă-mi viața, scapă pe poporul meu*”. Este o rugămintă plină de sensibilitate. Estera a cerut pentru ea și pentru poporul ei cel mai mare dar: viața. Această rugămintă a fost ascultată. Poporul Esterei a fost scăpat. Viața este mai scumpă decât orice.

Datorită păcatului și noi am fost condamnați la moarte. Prin Iisus Hristos, darul lui Dumnezeu pentru noi, prin jertfa de la Golgota, prin credință în El, Dumnezeu ne-a dat mai mult decât viața: ne-a dat viața veșnică.

Iisus Hristos este Mântuitorul nostru, este Domnul nostru, este Mijlocitorul nostru. „...*să nu păcătuiești, și dacă va păcătui cineva, avem Mijlocitor către tatăl, pe Iisus Hristos cel drept. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale lumii întregi*” (I Ioan 2, 1-2).

Binecuvântat să fie Dumnezeu, tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor, care ne-a chemat la părtășie cu Fiul Său și la viață veșnică.

Dragostea

Gabriela Dăscălete

„De aş avea proorocie şi de aş şti toate tainele şi toată ştiinţa, şi de aş avea toată credinţa încât să mut şi munţii, iar dragoste nu am nimic nu sunt. Şi de aş grai în limbile omeneshi şi îngereşti, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător. Şi de aş împărţi toată avuţia mea şi de aş da trupul meu să-l ardă, iar dragoste nu am, nici un folos nu-mi este” (I Corinteni 13, 1-3).

Dumnezeu, Tatăl cel ceresc a trimis în lume pe unicul Său Fiu din dragoste pentru oameni. Deoarece lumea se afunda tot mai mult în păcate, Dumnezeu a hotărât să trimită un Salvator pentru cei aflați în grea suferință.

Încă din ziua în care Fecioara Maria L-a născut pe Domnul nostru Iisus Hristos, îngerii au coborât din cer și au cântat: „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună voire*”.

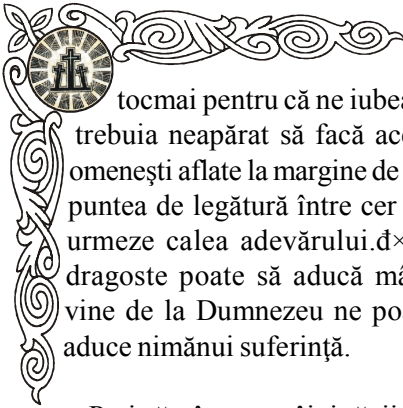
Pruncușorul născut în Betleemul Iudeii venise pe lume să împartă tuturor dragoste nemărginită, bunătate, iertare de păcate cu toate că aveau să se întâmple mari și multe nenorociri după aceea. O, cât de mult și-ar fi dorit Copilașul Iisus ca oamenii toți să poată înțelege scopul adevărat al venirii Sale pe pământ, adică scopul iubirii. Așa a crescut El, plângând, rugându-se pentru noi toți, fiindu-i milă de noi și străduindu-se, în nenumărate rânduri, să grăiască lumii despre frumusețile Împărăției Cerurilor.

Bătrânul Iosif și fecioara Maria, mama Sa, erau uimiți de tot ceea ce făcea Domnul nostru Iisus Hristos încă de mic. Și nu numai ei observau aceasta, ci toți cei care puteau să vadă cu adevărat, ca de exemplu bătrânul Simeon, Ana proorocița, învățătorii din templu și, nu în cele din urmă, mulțimea, oamenii de rând care se săturaseră de nedreptăți.

Așa a crescut Bunul nostru Mântuitor, plângând și rugându-se pentru noi toți, știind tot timpul că va veni ziua în care urma să fie răstignit pe Cruce pentru a putea spăla cu Sângele Său nevinovat păcatele noastre. Așa au trecut anii vieții Sale pe pământ, așa a ajuns la vârsta de 35 de ani, când se ruga într-o seară în Grădina Ghetsimani, plângând cu lacrimi însângerate și spunând: „Tată, de este cu putință, depărtează de la mine paharul acesta, iar de nu, făcă-Se voia Ta!” Plângea cu amar pentru

că ceasul răstignirii Sale era atât de aproape, dar în același timp, plângea tocmai pentru că ne iubea foarte mult pe toți și era conștient că trebuia neapărat să facă acest pas pentru a putea sala sufletele omenesti aflate la margine de prăpastie. Mai precis, trebuia să refacă puntea de legătură între cer și pământ pentru toți cei care vor să urmeze calea adevărului.✠: Dar să ne gândim bine ce fel de dragoste poate să aducă mântuirea noastră! Numai aceea care vine de la Dumnezeu ne poate mântui, dragostea aceea care nu aduce nimănui suferință.

„Poți pământu-n mâini să ții,
Poți să mori și poți să-nvii,
Poți om mare ca să fii
    Și stăpân pe fire!
Poți să cazi și poți să crești,
Poți vorbi în limbi cerești,
Dar, să știi, nimic nu este
    Dacă n-ai iubire!

Poți să știi să scapi de rele,
Poți să știi să numeri stele
Și din lume toate cele
    Să le ai în știre!
Ești un clopot de aramă
Un tun groaznic ce dărâmă
Și-o mânia ce sfărâmă
    Dacă n-ai iubire!

De-ai avea toată știința,
De sub cer toată credința
Cât să muți la munți ființa
Numai cu-o zâmbire.
Nu ești faclă, nici suspin,
Nici durere, nici alin,
Ești ca cel mai aspru spin
    Dacă n-ai iubire!

De ți-ai da averea toată
Pentru cei lipsiți din gloată,
Corpu-ți fie întins pe roată
Ori adus jertfire.
Nu ești nici măcar pitic,
Ești sub stele cel mai mic
Ești nimic, nimic, nimic,
Dacă n-ai iubire!”
(autor necunoscut)

Iată, aceasta este dragostea care vindecă suflete, vindecă boli, vindecă orice fel de răutate și, mai ales, învinge moartea. Bunul Dumnezeu ne-a dat în dar viața, cerându-ne doar atât: să ne iubim curat și sincer unii pe ceilalți. Astfel ne vom putea simți mereu liberi și fericiți, indiferent care va fi natura împrejurărilor vieții noastre de zi cu zi. Purtând dragostea adevărată în suflet suntem cu adevărat bogați, atunci

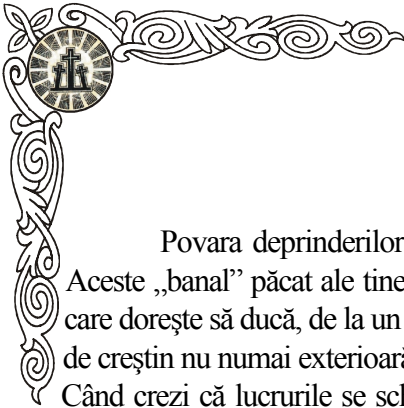
putem spune că nimic nu ne lipsește și doar astfel putem observa că suntem cu adevărat vii. Fără credință, fără rugăciune și fără dragoste ne putem considera morți din toate punctele de vedere. Dacă ne aflăm în grea suferință să-L căutăm pe Dumnezeu, să nu evităm să vorbim cu El, să-I mărturisim ce ne doare, de ce avem nevoie, căci El și numai El știe ce este bun și de folos pentru noi.

Biserica mamă ne poate conduce cu pași repezi spre adevăr. Durerile sufletești și trupești au, de cele mai multe ori, scopuri bune – acelea de a ne întoarce pe calea cea bună, calea mântuirii. Fără suferință și îndelungă răbdare nu ne putem mântui. Dar să mergem din nou la *I Corinteni 13, 4-7* unde se spune: „*Dragostea îndelung rabdă, dragostea nu pizmuește, se milostivește, nu caută ale sale, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată*”. Dragostea este mai înaltă decât tot ce e mai înalt. Dragostea e Însuși Dumnezeu.

Suflet creștin care dorești mântuirea și care dorești să ajungi în Împărăția Cerurilor și să ai parte de bucurii și aici pe pământ, urmează întocmai pe cele cinci fecioare înțelepte luând untdelemn și păstrând permanent candela aprinsă pentru a ieși în întâmpinarea Mirelui ceresc și să nu ne amăgim spunând că mai este destul timp... Căci nimeni nu cunoaște nici ziua, nici ceasul când Fiul Omului va veni din nou. În fiecare zi să ne gândim că suntem muritori și că toți avem un țel precis, acela de a ne mântui.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Meditații creștine despre regăsire

Vasile Solcanu (Bogdănești)

Povara deprinderilor greșite din tinerețe este foarte grea. Aceste „banal” păcat ale tinereții apasă pe umerii firavi ai omului care dorește să ducă, de la un moment dat, după puterea lui, o viață de creștin nu numai exterioară (ca până atunci), ci și una interioară. Când crezi că lucrurile se schimbă, vechile păcate îți dau câte un ghiont. Sufletul mai are multe ponoase de tras.

Culmea este că, la un moment dat, nu-ți mai vezi păcatele tale anterioare, ci îți apar ca proaspete presupusele păcate ale altor semeni. Judecata aproapei te îndeamnă ipocrit să nu-ți mai vezi bârna din ochiul tău păcătos. Pe mine mă rușinează treaba aceasta pe care o văd ca pe o consecință a bârfelor din tinerețe. Aceste paravane ale bârfelor te ascund în budoarul unor fapte rușinoase pe care vrei să le ascunzi de ochii lumii, lumea știind, însă, unde te afli.

Nu gândeam atunci că Ochiul Cel Atotvăzător mă vede și mi va vădi prin conștiința mea, cândva, ascunzătoarea. Acum nu mă mai ascund de nimeni.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru redobândirea conștiinței. Și-Ți mulțumesc că mi-ai arătat că drumul acesta pe care am apucat nu este atât de ușor de străbătut. Te rog, Doamne, să nu mă mai lași să mă mai rătăcesc. Vreau să-Ți urez în fiecare moment: „*Bine ai revenit în inima mea, Doamne...*” pe care, de fapt, niciodată n-ai părăsit-o. Eu mi-am părăsit inima...

„Omul nou” este tras înapoi foarte des de „omul vechi”, cel al năravurilor învățate. Simt mereu acest lucru. Totuși, uneori, „omul nou” îl mai trage după el pe „omul vechi”, bolovan greu și puturos.

Mulțumesc, Doamne, pentru ajutor!

De ce te temi, prietene?

Vasile Solcanu (Bogdănești)

Când eram tânăr mi-am construit o casă, dar n-am vrut să-i pun „piatra din vârful unghiului”. „La ce-i trebuie?” mi-am zis. În rest, avea de toate și arăta destul de bine. Mulți prieteni m-au vizitat în ea, dar nici unul nu i-a observat lipsa.

După câțiva ani casa a început să se încline dinspre colțul acela. Prietenii, văzând aceasta, au început să mă viziteze din ce în ce mai rar, apoi nu a mai venit nici unul. Se temeau să nu fie prinși sub dărâmături. Degeaba am schimbat fațada casei, tot singur am rămas.

Tinerete târzie cu singurătate!

La maturitate, la începutul ei, m-am gândit: „Ce-ar fi să-i pun casei mele acea unică piatră lipsă?” Am pus-o și casa s-a îndreptat. Acum, în plină maturitate, casa mea arată mult mai bine. Prietenii, însă, tot nu mă vizitează în ea.

De ce se tem acum oare? Și mă mai întreb: „De ce nu am fost chemat și eu, măcar o dată, în casele lor?”

Rostul vieții

Iosif Badiu

Huedin

Rostul vieții cred că 'l știe
Doar creștinul care vede
Calea grea spre 'mpărăție,
Spre Hristos în Care crede.

Ce e viața, decât moartea
În Hristosul nostru Blând,
Care ne-a lăsat și Cartea
Cu 'nțeleptul ei cuvânt.

Mântuirea 'i scopul vieții
Ce se 'mbracă 'n *bogăție*,
Ochii plânși ai *Dimineții*
Ce privesc spre veșnicie.

Ce e viața, decât Focul
Sfânt ce "arde" lutul,
Omul ce sfințește locul,
Pacea, biruind tumultul.

Ne vestește Sfânta Carte
Nouă, celor ce-o citim,
Că de Tatăl avem parte,
Doar prin Fiul, de 'L cinstim

Tot din Carte mai aflăm
Ce e veșnica viață:
Slavă Tatălui să 'I dăm!
Fiul Său așa ne 'nvață.

De 'L cunoaștem noi pe Tatăl
Ca pe-un singur Dumnezeu,
Împlinim îndemnul: "*Iată 'L!*"
Spus de Domnul, tot mereu.

Astfel, ascultând pe Fiul,
Îl cunoaștem și pe El,
Cel trimis să moară 'Ntâiul,
Blând, tăcut, precum un *miel*.

**De la Făcere la
Apocalipsă.
Rătăcirii și regăsiri**

Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos

Pălmuirea lui Hristos și pasivitatea (complicitatea) noastră

Dr. Iosif Niculescu

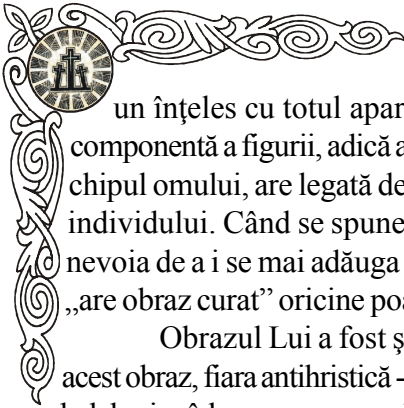
Medic veteran de război

*Motto: „Judecătorul lui Israil
este lovit cu nuiaua peste obraz”(Miheia 4, 14)*

Nici până astăzi nu s-a înțeles prea bine motivația prin care Ion Moța și-a justificat plecarea în Spania creștină, însângerată din 1936 de prigoana împotriva poporului străvechi creștin spaniol, așezat de peste 4000 de ani la capătul cel mai din apus al bătrânei Europe [...]

După cum se știe, dintre cei șapte plecați în Spania, singurul care în mod fățiș nu a părăsit țara fără a împlini rânduielile plecării fără întoarcere a fost Ion Moța. El pleca în Spania ca să moară pentru Hristos, fiindcă înțelesese că *pătarea obrazului Lui* nu putea fi curățată decât cu sânge. Dar nu cu sânge de animale cum se obișnuise cândva, ci cu sânge uman, cu sângele lui, pe care-l oferea cu drag după tipicul învățat de la Cel crucificat pe Golgota, ca expresie supremă a dragostei de aproapele. De aici, din acest comportament al lui Moța, trebuie să încercăm a căuta proveniența acestui comportament.

A fost singurul, nu din România ci din toată lumea acelei vremi care a strigat: „*Se trage cu mitraliera, nu în Hristos, ci în «obrazul» lui Hristos*”. A fost singurul, repetăm, care a strigat protestatar: „*Fraților, nu băgați de seamă că se trage în obrazul lui Hristos*?”. La ce s-a gândit el, ce a vrut să înțeleagă folosind ca țintă a atacurilor împotriva lui Hristos, că era vorba de „obrazul” Lui.

În semantica românească, termenului de „obraz” i se asociază un înțeles cu totul aparte. Această parte a corpului uman, componentă a figurii, adică a ceea ce se vede mai semnificativ din chipul omului, are legată de ea, în esență, întreaga față morală a individului. Când se spune „are obraz pătat” nu se mai simte nevoia de a i se mai adăuga altceva. Dimpotrivă, când se spune „are obraz curat” oricine poate înțelege cu cine are de a face.

Obrazul Lui a fost și a rămas curat. De ce, dar, acum în acest obraz, fiara antihristică - comunismul adică - vrea să-și arunce balele ei scârboase asupra aceluia obraz? Îndrăzneală fără precedent. Fiara s-a simțit așa de tare pe poziție, încât, trecând peste toate atentatele împotriva sfințelor lăcașuri, sfințiților slujitori și a tuturor lucrurilor care evocau jertfa de pe Golgota și replica ei, Învierea, a îndrăznit să „tragă cu mitraliera în obrazul lui Hristos”. Era un fapt inedit, era o îndrăzneală fără precedent justificată de anestezia religioasă a întregii creștinătăți. Ion Moța a înțeles că prin acest atac în istoria creștinismului se începea o nouă epocă, se inaugura o nouă ofensivă, în care fiara îndrăzneală, dându-și seama de lipsa de vigoare și de rezistență a creștinismului în fața atacului urmașilor celui care cu un mileniu și jumătate mai înainte strigase: „Din pistolul de la Roma să dau calului ovăz”. În fața aceluia nerușinat elan, după cum se știe, a stat viteazul papă Leon, care l-a întâmpinat pe trimisul lui antihrist înveșmântat în sfințitele haine arhieresti, purtând în mâinile sale sfintele vase cu Trupul și Sângele lui Hristos. Nu știu ce va fi simțit păgânul, dar i-ar fi fost îndeajuns să presimtă înfrângerea și doborârea lui la câmpiile Catalunice, unde nu a putut dovedi pe viteazul Teodoric, regele vizigoților, care căzând în luptă a pecetluit victoria.

Acum fiara, schimbându-și tactica, a vrut să facă ceva ce până atunci nu se mai pomenise - de fapt, se uitase, căci, între chinurile cărora a fost supus Mântuitorul a fost și „lovirea peste obraz”.

Dar nu putem încheia fără să amintim că această agresiune asupra „Celui care va să judece viii și morții”, deși poate s-o fi manifestat în cei 2000 de ani în secret, totuși, a mai apărut ca fapt public

în 1936-1937, în Spania „catolică”,
cu ocazia biruinței „politice” a P. C.

Spaniol și cu începerea războiului fratricid spaniol. În acele zile, congenera spaniolă a Anei Pauker din România, pe nume Dolores Ibárruri, a făcut ca și „românca” Ana Pauker același fapt, anume, a organizat „echipe” de tovarăși comuniști care, depășind faptele de „protest social”, umblau prin țară și pângăreau altarele creștine, violând călugărițele și ucigând pe cei aflați în slujba Bisericii creștine.

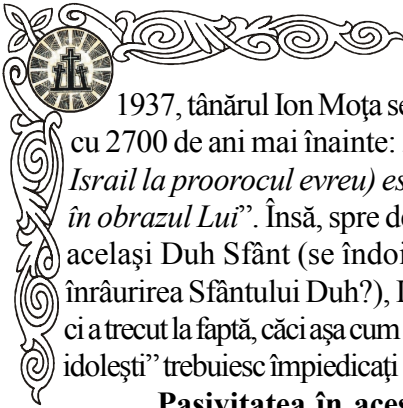
Presă vremii (creștină) și unele posturi de radio au apucat să facă publice acele fărâdelegi.

Din milioanele de europeni, creștini sau nu, care au auzit acele vești, cei mai mulți s-au mulțumit cel mult cu o reprobare în familie, mai puțin în public. Dar atitudinea de împotrivire, chiar de s-ar fi înregistrat, nu a fost făcută cunoscută publicului larg. Cât despre cler, ca la un ordin tainic, toată lumea a tăcut. Ce să mai vorbim de eventualele manifestări publice de protest, mitinguri etc. Nimic!

Doar în România tânărul avocat Ionel Moța, unul din cei cinci întemeietori ai Legiunii Arhanghelul Mihail, a făcut cunoscut publicului românesc ce însemna din punct de vedere creștin cele ce se petreceau în Spania: „*Se trage cu mitraliera în obrazul lui Hristos*”. A exprimat, cu o terminologie tehnică adecvată secolului XX, ceea ce spusese Miheia cu 2700 de ani mai înainte: „*Se dă cu nuiua în obrazul Judecătorului lui Israel*” (Miheia 4, 14). Această agresare era, pe atunci, reprezentată prin starea de cumplită păcătoșenie, pe față, fără reținere, prin încălcarea poruncilor pe care Iahweh le dăduse cândva lui Moise în Sinai. Și cu tot avertismentul proorocesc, casa lui Iacob nu s-a rușinat și nu s-a oprit. A urmat împlinirea faptică a amenințării - Iahweh a trecut la represalii. Le-a dat asirienilor și apoi babilonienilor putere de au distrus regatul teocratic întemeiat de credinciosul fost păstor David - nici robia babilonică, nici asuprirea alexandrină nu i-a determinat să renunțe la *pălmuirea lui Hristos*. A urmat stăpânirea romană și a doua și definitivă dărâmare a Templului.

Cu toată risipirea și prigoana de aproape 2000 de ani, când au avut ocazia, *pălmuirea lui Hristos* s-a repetat, în fel și chip.

În 1789 în Franța, în 1917 în Rusia, în 1936 în Spania. Și iată, acum, în 1937, tânărul Ion Moța sesizează și declară public ca și Miheia cu 2700 de ani mai înainte: „*Chipul lui Hristos (Judecătorul lui Israil la proorocul evreu) este batjocorit. Se trage cu mitraliera în obrazul Lui?*”. Însă, spre deosebire de Miheia, dar îndemnat de același Duh Sfânt (se îndoiește cineva că Miheia a vorbit sub înrâurirea Sfântului Duh?), Ion Moța nu numai că a protestat public, ci a trecut la faptă, căci așa cum a gândit și înfăptuit și Sfântul Ilie, „popii idolești” trebuie să împiedicați să facă pe mai departe aceste păcate.

Pasivitatea în aceste împrejurări poate fi socotită complicitate, iar acei făptuitori, văzându-se cu nimic împiedicați, se obrăznesc și devin mai agresivi. Stârnind nedumeriri și chiar împotriviri, cum se știe, Moța, urmat de alți șase români, s-a dus în Spania spre a înfrunța față în față, în luptă dreaptă, pe batjocoritorii milenari ai lui Dumnezeu.

Mărturia proorocului Miheia arată oricărui spirit corect și dornic numai de adevăr, că Ionel Moța și Vasile Marin au fost mânați la jertfă de Duhul care, cândva, l-a inspirat pe Miheia. De aceea, cei doi eroi, sau măcar numai Ion Moța, pot fi denumiți (sau denumit) „*Miheia al românilor?*”. Sfânta Biserică nu-i poate nega lui Miheia calitatea de prooroc. Cum Moța a fost sub același Sfânt Duh și el trebuie obligatoriu socotit în mod oficial drept prooroc, dar cum și ei, cei doi, și-au însoțit protestul, și deci mesajul, asemenea lui Ioan Botezătorul, prin vărsarea propriului sânge, trebuie să rânduiești între aceia care cu sângele lor au spălat de ocară lui antihrist obrazul Celui care va să judece viii și morții.

Și așa cum, știind ce a făcut Sfântul Ioan, îl cinștim și îl prețuim așteptând de la el ajutor prin darurile pe care le-a căpătat grație jertfei lui, așa așteptăm de la cei doi, Ion Moța și Vasile Marin, ajutor în înfricoșătoarea primejdie în care acest popor se află acum, nefiind încă scos din colții fiarei roșii, în mâna căreia Dumnezeu a dat poporul român, care nu a vrut să asculte povața celor doi martiri. Nu sfinții au nevoie de noi, ci noi avem nevoie de ei. Iar acest ajutor nu poate veni atâta vreme cât nu dăm crezare avertismentelor lor, așa cum au pățit israeliții acum 2700 de ani.

**Vai lumii, din pricina smintelilor!
Că smintelile trebuie să vină,
dar vai omului acelaia prin care vine sminteala (Mt.18,7)**

Comunicat de presă al Patriarhiei Române

În legătură cu informația apărută în mass-media, potrivit căreia, duminică, 25 mai 2008, în biserica greco-catolică din Timișoara cu hramul “Sfânta Maria – Regina Păcii și a Unității”, Înalț Prea Sfințitul Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului, a cerut permisiunea de a se împărtăși, biroul de presă al Patriarhiei Române face următoarele precizări:

“Patriarhia Română nu deține date concrete și verificate despre eveniment. Ca atare, la proxima ședință a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, care va avea loc la începutul lunii iulie 2008, Înalț Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae poate fi solicitat să ofere explicațiile cuvenite Sfântului Sinod în legătură cu subiectul în cauză. Până atunci, Arhiepiscopia Timișoarei poate oferi explicațiile de rigoare.

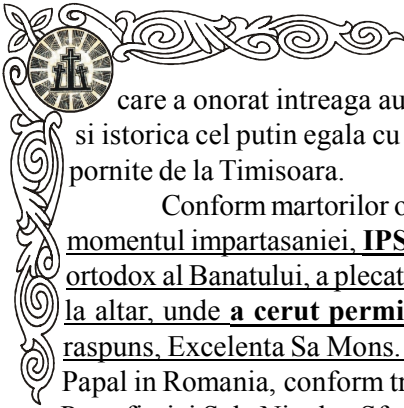
Totuși, în principiu, Patriarhia Română precizează faptul că dialogul actual al Ortodoxiei cu Biserica Romano-Catolică, deja destul de fragil, nu poate fi ajutat, ci mai degrabă complicat prin gesturi considerate de unii ‘profetice’, iar de alții problematice.

Este de dorit să cultivăm nu miraculosul sau senzaționalul, ci seriozitatea și credibilitatea în relațiile dintre Biserici aflate în dialog pentru refacerea unității creștine.

COMUNICAT greco-catolic

Duminica, 25 mai 2008, în prezenta Excelentei Sale Mons. Francisco Javier Lozano, Nuntiu Apostolic în România, a PS Alexandru Mesian, Episcop greco-catolic de Lugoj, a zeci de preoti romani și străini, și a mii credincioși veniți din toată țara, alături de invitați speciali dintre care amintim dl. Gheorghe Ciuhandu, primarul Timișorii, și IPS Nicolae Corneanu, Mitropolitul ortodox al Banatului, s-a sfințit biserica greco-catolică din Timișoara cu hramul “Sf. Maria - Regina Pacii și a Unității”.

Cu aceasta ocazie a avut loc un eveniment extraordinar, si care a onorat intreaga audienta, cu o semnificatie religioasa si istorica cel putin egala cu cea a Revolutiei anti-comuniste pornite de la Timisoara.

Conform martorilor oculari, in cadrul Sfintei Liturghii, la momentul impartasaniei, IPS Nicolae Corneanu, Mitropolitul ortodox al Banatului, a plecat din mijlocul credinciosilor si a urcat la altar, unde a cerut permisiunea de a se impartasi. Ca raspuns, Excelenta Sa Mons. Francisco Javier Lozano, Nuntiu Papal in Romania, conform traditiei, i-a dat in mana Inalt Preasfintiei Sale Nicolae Sfantul Trup, dupa care i-a fost inmanat potitul cu Sangele Domnului din care Inalt Preasfintia Sa Nicolae s-a impartasit singur.

Un eveniment similar nu s-a mai intamplat din anul 1700, cand romanii ardeleni au refacut unirea cu Biserica Catolica [sic!][...]

Comunicat AZEC - 28 mai 2008

Asociatia Ziaristilor si Editorilor Crestini (A.Z.E.C.) apreciaza promptitudinea Comunicatului dat publicitatii de Biroul de Presa al Patriarhiei Române in cazul „gestului” comis de I. P. S. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului, in ziua de 25 mai a. c., la sfintirea bisericii greco-catolice din Timisoara cu hramul „Sf. Maria,, - Regina Pacii si a Unitatii, si in special precizarea de principiu ca dialogul actual al Ortodoxiei cu Biserica Romano-Catolica, deja destul de fragil, nu poate fi ajutat, ci mai degraba complicat prin gesturi considerate de unii „profetice”, iar de altii problematice, de dorit fiind sa cultivam nu miraculosul sau senzationalul, ci seriozitatea si credibilitatea in relatiile dintre Biserici aflate in dialog pentru refacerea unitatii crestine.

Considerând ca ne aflam in fata unui incident de o maxima gravitate, fara precedent in lumea ortodoxa, credem ca ar fi binevenita o sedinta extraordinara a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, care sa dea inca o data incredere credinciosilor ortodocsi in ierarhia Bisericii lor si sa curme inflatia speculatiilor mediatice.

Pâna la Intrunirea Sfântului Sinod, le recomandam membrilor nostri (si facem apel si la ceilalti colegi din presa) sa adopte o atitudine masurata, si mai ales sa evite concluziile si generalizarile pripite.

Cine ne va povățui? Cui ne vom încredința sufletele?!

Mă numesc Emilia Postelnicu și locuiesc în Botoșani. Sunt creștin-ortodoxă și cu mila Domnului mă străduiesc să pășesc pe calea cea strâmtă și cu osteneți, urmând credința strămoșilor mei. De câțiva ani am duhovnic la o mănăstire din părțile Neamțului, la care merg de câte ori simt nevoia, spovedindu-mă cât de des pot și silindu-mă să-l ascult în toate. Scriu acestea nu pentru a mă lăuda cu creștinismul „meu”, ci pentru a dovedi că mă interesează cu adevărat viețuirea ortodoxă, pentru care, undeva toți vom răspunde. Din nefericire, parcă nu toți avem această convingere. Dezamăgirea e că până și cei ce poartă de grijă sufletelor noastre, păstorii Bisericii nu sunt întotdeauna la înălțimea chemării sfinte, ostenindu-se parcă împreună cu dușmanii credinței. Multe au fost în trecut încercările la care a fost supusă credința ortodoxă și precum se vede va fi și în viitor. Omenește vorbind, parcă te și miri cum după atâta vrăjmășie împotriva ei, Biserica Ortodoxă mai dăinuie și astăzi. Zilele trecute, am citit în ziarul „Cotidianul” (joi, 29 mai 2008) un articol, semnat de Mirela Corlățan, care m-a cam pus pe gânduri. În acel articol se spune că mitropolitul Nicolae Corneanu al Banatului a participat la o liturghie greco-catolică, unde s-a și împărtășit. Oare să fie adevărat? Poate un episcop ortodox să se împărtășească cu cei de altă credință, fie ei și catolici? Personal, cred că un astfel de gest nu poate face nici creștinul de rând, dar un episcop. Eu am considerat întotdeauna că noi ortodocșii, în Biserica noastră avem tot ce ne trebuie, nu ne lipsește nimic și, ca atare, nu avem ce lua de la alții. Astfel mă întreb: dacă în bisericile ortodoxe există Trupul și Sângele lui Hristos în sfintele altare, de ce trebuie să ne împărtășim (și) la alte altare (catolice, anglicane etc.) decât ale noastre? Nu cumva astfel de practici sunt în contradicție cu învățăturile Sfinților Părinți? Nu cumva în felul acesta în viitorul apropiat ne vom catoliciza cu toții?

Nu-i dușmănesc pe catolici, sunt oameni ca și noi, însă ei cu ale lor și noi cu ale noastre. Așa a fost dintotdeauna și nu înțeleg de ce astăzi ar trebui să fie altfel. Dacă vor să fie cu noi, trebuiau să rămână cum au fost la început. Cine îi împiedică să revină la începuturi, la credința și dragostea dintâi, la ortodoxie pentru a fi iar împreună?

Gândindu-mă la fapta mitropolitului, mă întreb: crede sfinția sa că împărtășindu-se cu catolicii, îi va aduce la ortodoxie? Eu mă îndoiesc ... Și iarăși mă întreb: ce ar fi făcut într-o situație similară Sfântul Ioan Gură de Aur și Sfântul Nicolae? S-ar fi împărtășit cu catolicii sau nu? Și chiar părinți duhovnicești din vremea noastră, precum Părintele Paisie Aghioritul, Părintele Paisie de la Sihla, ori Părintele Cleopa ...

Dacă astăzi se întâmplă astfel de lucruri în Biserică, oare în viitor ce va fi? Cine ne va povățui, ce fel de duhovnici vom avea? Cui ne vom încredința sufletele dacă preoții și episcopii trec de partea cealaltă a credinței? Îmi pun aceste întrebări, fiindcă mă gândesc că noi familiștii, în viitor vom întâmpina greutăți duhovnicești cu mult mai mari decât înaintașii noștri și fără povățuitori dreptcredincioși vom rămâne de izbeliște.

Închei aceste rânduri, nădăjduind că totuși, pronia lui Dumnezeu, care pe toate le rânduește spre folosul nostru, nu ne va părăsi până în sfârșit. Tuturor iertare și Dumnezeu să ne aibă în pază.

Lăsați copiii să vină la Mine...

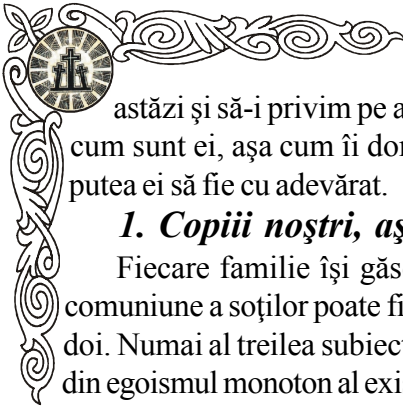
(Mt 19,4)

Cuvânt pastoral cu ocazia Zilei de 1 iunie 2008

Iubiți credincioși,

Astăzi, după calendarul ei cultural și politic, lumea civilă sărbătorește Ziua Internațională a Copilului. Acest eveniment a fost stabilit pentru a ne aduce aminte, într-un mod mai deosebit, de membrii cei mai tineri, cei mai dragi, dar și cei mai vulnerabili ai omenirii, care sunt copiii, eveniment care este menit să ne reamintească de perioada cea mai curată și mai senină a vieții noastre, care este copilăria, dar și pentru a ne reînnoi responsabilitatea noastră, a adulților, și mai ales a părinților față de acești „prea mici frați” ai noștri.

Ca și în cazul altor zile de acest fel, stabilite oficial, putem să le ignorăm sau putem să facem doar paradă de ele, ca să ne arătăm conformismul față de angajamente politice, însă putem și să le înțelegem într-un sens mai profund, cel pe care ni-l conferă credința în Dumnezeu, credință în lumina căreia copilul și copilăria au o însemnătate cu totul aparte. Copiii sunt un dar de mare preț pentru orice familie și pentru orice societate din lumea aceasta: “*Fericit omul care își va umple casa sa de copii, căci nu se va rușina când va grăi cu dușmanii săi în poartă*” (Ps. 126,5), spune psalmistul, iar Mântuitorul Însuși ne îndeamnă să fim precum copiii și ne asigură că unora ca acestora este Împărăția cerurilor (Mt 18,3). Lipsa lor de răutate, curăția și puritatea lor sunt valorile pentru care Dumnezeu mai ține lumea. Ei sunt nădejdea și speranța noastră de mai bine. Spre copii privim și ne gândim la viitorul nostru. Din curăția lor avem toți de câștigat și după nevinovăția lor tânjim noi toți. Într-o zi ca aceasta, aș dori să ne punem câteva

semne de întrebare referitoare la situația copiilor noștri în societatea de astăzi și să-i privim pe aceștia din trei puncte de vedere: așa cum sunt ei, așa cum îi dorește societatea să fie și așa cum ar putea ei să fie cu adevărat.

1. Copiii noștri, așa cum sunt ei

Fiecare familie își găsește armonia în copii, căci simpla comuniune a soților poate fi limitată de o posibilă singurătate în doi. Numai al treilea subiect, o altă persoană îi scoate pe părinți din egoismul monoton al existenței cotidiene, fiind proba de foc a iubirii dintre ei. De aceea copiii sunt încununarea și statornicia iubirii dintre soți și investiția cea mai de preț a unei familii.

Desigur, întotdeauna copiii sunt „precum copiii”, cumiți sau neastâmpărați, și întotdeauna părinții caută să le dea o bună educație, după tradițiile și preceptele morale ale poporului nostru. În zilele noastre asistăm însă la o dramă de proporții: părinții, unii copleșiți de grija zilei de mâine, alții plecați la muncă în străinătate, încearcă atât cât pot ei să dea o formare adecvată copiilor însă nu îi pot proteja de influențele negative ale unei societăți tot mai vulgare și mai agresive, devenită educatorul prin excelență al copiilor noștri. Tot mai mult ne plângem de “copilul problemă”, de copilul obraznic, sfidător și, mai nou, depresiv. Ne cutremură valul imens de sinucideri din rândul copiilor și adolescenților, ne mirăm de atâtea violențe în școli, ne revoltă depravarea și ținuta tinerilor noștri și, totuși, noi ezităm să ne punem întrebările: Cine este responsabil de toate acestea? Ce putem face? Care sunt soluțiile ideale în creșterea și educarea copiilor noștri? Înainte de a încerca să dăm niște răspunsuri la aceste întrebări să analizăm mai în amănunt care este modelul formator pe care societatea îl propune copiilor noștri.

2. Copiii noștri, așa cum îi dorește societatea

Faptul că situația se prezintă atât de îngrijorător nu este o întâmplare sau rezultatul unor fenomene de neînțeles. Copiii sunt așa cum sunt ca rezultat a ceea ce societatea dorește ca ei să fie. Este adevărat, noi nu dorim deloc ca ei să fie așa cum i-am descris și totuși, ceea ce le dorim noi copiilor noștri îi face, direct sau indirect, să fie ceea ce sunt.

Pentru a înțelege aceasta, să observăm că în trecut părinții îi împărțeau pe copii cel mult în copii buni și copii răi și căutau să-i facă pe toți mai buni. Astăzi însă, pentru noi, copiii se împart în „copii doriți” și „copii nedoriți”. Altădată, părinții primeau de la Dumnezeu toți copiii ca daruri ale Lui; astăzi, îi primim doar ca rezultat al alegerii și planificării noastre. Nu mai vrem să avem pur și simplu copii, ci numai „copii doriți”. Altădată, părinții iubeau pe toți copiii, deși sufereau pentru unii dintre ei. Acum însă, suferim pentru toți, tocmai pentru că nu îi mai iubim pe toți.

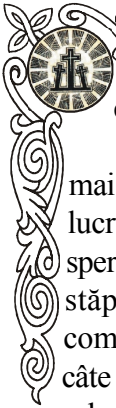
Suferim pentru copiii pe care nu-i dorim și îi refuzăm, cărora le interzicem viața prin metodele anticoncepționale sau le-o rețezăm prin avort. Iar lista suferințelor trupești și sufletești — pe care societatea noastră preferă încă să le nege sau minimalizeze — este foarte lungă. Dintre acestea, cele mai grave sunt suferințele întregului nostru neam. Doar în anul 2007 și doar în statisticile oficiale s-au înregistrat peste 200.000 de avorturi. Câte ucideri nu s-au adunat de 18 ani încoace? Un adevărat război împotriva procreației și a copiilor nenăscuți condamnă neamul nostru la autodesființare. Alte etnii care locuiesc în țara noastră vor ajunge majoritare așa cum se întâmplă deja în unele din satele românești. Acesta este rezultatul celor 18 ani de libertate și democrație? Când ne vom trezi din amorțire sau indiferență? Vom începe, până nu e prea târziu, să facem ceva pentru regenerarea neamului nostru?

Dar nu mai puțin suferim pentru copiii pe care îi dorim și pe care îi planificăm ca să putem face față la ceea ce noi înșine ne propunem să le oferim. Auzim de multe ori justificarea: „nu pot primi acest copil pentru că nu am ce să-i ofer!”. Însă ce le oferim acelor copiii pe care îi primim totuși?

Desigur, toți părinții încearcă să le ofere copiilor o zestre materială și spirituală, dar ce contează cel mai mult este însăși *exemplul* vieții lor. Nu bunurile materiale, ci valorile, nu lumea exterioară, ci lumea interioară, a sufletului, este ceea ce copiii primesc mai important de la părinți. Prin naștere, copiii nu doar ies din pântecul truesc ci mai ales intră în lumea sufletească a părinților lor. Dacă copiii sunt

— așa cum sunt, motivul nu se află în bunățile ori răutățile lumii din afară, ci ale lumii dinlăuntru a părinților lor.

Desigur, orice părinte normal dorește să ofere ceea ce are mai bun copiilor săi. Însă ce avem noi, părinții, *mai bun*, care sunt lucrurile *mai bune* pe care ne străduim să le realizăm de obicei și sperăm să le transmitem copiilor? *Libertatea*? Dar adesea suntem stăpâniți de tot felul patimi! *Curajul*? Dar facem adesea compromisuri numai să ne meargă mai bine! *Sinceritatea*? De câte ori nu suntem ipocriți ca să ne impunem cu orice preț în ochii celorlalți! *Curăția*? În câte locuințe nu deversă mass-media audio-vizuală cultura libertinajului sexual, a pornografiei, a adulterului și divorțului? *Iubirea*? Dar câte dușmăanii nu avem, și în familie și în afara ei! *Educația superioară*? Dar în câte dintre școlile noastre — pe care le-am abandonat în grija unui stat tot mai puțin responsabil pentru soarta acestui popor — nu înflorește consumul de tutun, alcool și chiar droguri? *Credința*? De câte ori nu ne aducem aminte de Dumnezeu doar la necazuri iar apoi Îl uităm mulțumiți! Dorim pentru copii *un viitor mai bun*? Dar noi nu le mai oferim prezentul, nu mai reușim să le asigurăm prezența noastră, apropierea noastră cotidiană!

Profesiunea, serviciul, afacerile, munca în străinătate sunt indispensabile pentru bunăstare și confort, dar să nu ignorăm prețul pe care îl plătim pentru acestea prin copiii noștri. Pentru că în familie nu există învățământ și educație la distanță, am invitat în casele noastre un nou pedagog: televizorul. Dacă noi, adulții, gustăm și considerăm indispensabilă cultura mass-media intrată cu brutalitate în viața noastră, să nu ignorăm faptul că ea ajunge să formeze mintea copiilor și să le determine comportamentul. Să nu ne mirăm atunci că distracția devine pentru ei obiectivul principal al vieții, că alcoolul, euforizantele, drogurile și multe alte plăceri trupești li se par căile pentru dobândirea fericirii. Oricât de greu de refuzat, noi cei maturi trebuie să rezistăm ofertei mass-media și să înlăturăm acest război nevăzut dus împotriva minților copiilor noștri, oferindu-le alternative prin care să le stimulăm lectura, jocul, dialogul, creativitatea, credința.

3. Copiii noștri, cum ar putea fi ei

Iubiți credincioși,

Răspunsul la întrebarea: „Cine este de vină de situația copiilor noștri?” nu este imposibil de dat. Atât noi, cu viața noastră interioară care lasă de dorit, cât și societatea consumistă în care trăim sunt factorii determinanți în educația copiilor noștri.

Noi vrem numai „copii doriți”, dar suntem noi *părinții doriți*, adică *părinții care ar fi de dorit să fim*? Cum ar trebui să fim noi pentru ca ei să fie așa cum ar putea și ar trebui să fie? Dacă vrem să știm, ziua de astăzi, când Ziua Copilului este o duminică, ne spune cum. Ca să fim părinți adevărați, responsabili, liberi, curajoși, sinceri, curați, generoși, credincioși trebuie să fim copiii lui Dumnezeu! Trebuie să gustăm din hrana pe care ne-o oferă Mama noastră, Biserica! Numai dacă Îl avem cu adevărat pe Dumnezeu ca Părinte, numai dacă alergăm la El ca la un Părinte adevărat, păzind poruncile lui, El e gata să ne ofere darurile Sale cele bogate — pentru că o face chiar și când suntem răi și nemulțumitori -, să ne ocrotească cu purtarea Sa de grijă — și o face chiar dacă nu o luăm în seamă -, să ne îmbrățișeze în iubirea Sa — pe care ne-o dăruiește chiar și când nu o cerem. Mântuitorul Iisus Hristos nu doar ne-a învățat despre aceasta dar ne-a dat El Însuși exemplul de urmat, încredințându-și viața și moartea Tatălui, în îmbrățișarea Căruia a și înviat. Iar așa cum Tatăl a binevoit în Fiul său Cel iubit, tot astfel va binevoi și în noi și ne va binecuvânta pe noi și pe copiii noștri, și va întoarce poporul nostru iarăși din împrăștierea și rătăcirile de astăzi. Să mărturisim și să trăim cu putere adevărul mântuirii noastre: „*Pe noi înșine și pe copiii noștri, unii pe alții și toată viața noastră — în familie și în societate, în intimitate și în public, la locul de muncă și în timpul destinderii, în educație și în economie, în justiție și în politică, în patrie și în străinătate, lui Hristos Dumnezeu să o dăm!*”...

Dat în reședința Noastră mitropolitană din Sibiu, la Duminica Orbului, 2008

+ **Dr. LAURENȚIU STREZA**

Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului

Cine suntem și de ce ne-am născut?

Maica Siluana Vlad

*Centrul de Formare și Consiliere
Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil – Craiova*

...Sunt mai *bătrână* și e un cuvânt frumos... să nu fugiți de el; e minunat să fii *bătrân* pentru că dacă nu ești bătrân înseamnă că ai murit când erai tânăr. E minunat să trăiești până la capăt viața și să dai slavă lui Dumnezeu pentru ea.

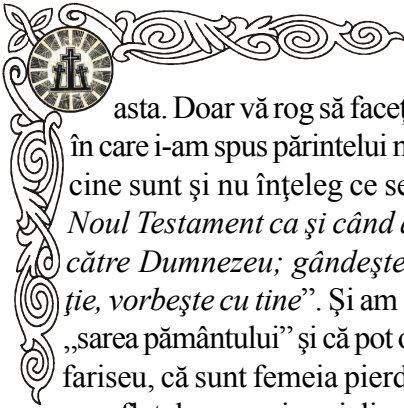
Pe vremea tinereții mele era comunism, era începutul comunismului; am fost pionier, UTC-ist, membru de partid, ca orice copil care învăța bine și avea origine sănătoasă. Cu timpul am ajuns să mă întreb: ce sens are viața mea, de ce m-am născut și la ce bun această viață? Era o viață grea, însă eu, fiind un copil mai dotat și având șansa să fiu promovată în lumea aceea, n-aș fi avut atâtea motive exterioare ca să mă întreb ce sens are viața și de ce m-am născut... Însă Dumnezeu a pus în noi o neliniște: n-avem pace înăuntru până nu știm la ce bun e viața aceasta. Unii oameni nu se întrebă prea devreme despre acest lucru, ci zic: trebuie să trăim pentru că asta e viața, trebuie să trăim. Privesc viața ca pe o datorie. Și spunem că în condiții firești, normale este o datorie frumoasă, merită să trăiești, trebuie să trăiești. Unii oameni care au credință și n-au părăsit-o deloc de când s-au născut spun că o viață are omul și e dator să o trăiască – un cuvânt foarte profund. Însă eu, dacă mi se luase credința în Dumnezeu, nu mai înțelegeam: sunt datoare față de cine? Mi se spunea că omul este materie superior organizată. Și mă apuca o ciudă pe materia asta că s-a apucat

să se organizeze atât de superior ca mine și să mă doară, să nu înțeleg de ce mă doare, ce sens are... E greu pentru un tânăr, pentru un adolescent să trăiască și să i se spună că e materie și că în clipa în care va muri se desface în bucăți și se întoarce în materie.

Omul se întreabă: de ce trăiesc? Oamenii spun: ca să mănânci. Și te întrebi: ce se întâmplă cu mâncarea? Știm toți ce se întâmplă cu ea: ne dă putere să mâncăm din nou și să tragem apa și iar să mâncăm și iar să tragem apa, dacă curge, că pe vremea aceea nici nu curgea, trebuia să stai cu „produsul” în apartament până când se dădea drumul la apă. În acele condiții îți pui parcă mai acut întrebarea: de ce suntem, ce rost are viața noastră, cine suntem? Îți întrebăm pe cei din jur: cine sunt eu? Și-ți spune: ești Eugenia. Da, dar eu nu te-am întrebat cum mă cheamă, eu știu cum mă cheamă; cine sunt? Ești româncă. Dar nu mă interesează ce naționalitate am. Cine sunt eu? Ești femeie. Nu te-am întrebat ce gen am. Cine sunt eu? Ești om. Dar și tu ești om. EU cine sunt? Ești o proastă. Așa mai înțeleg... De ce? Pentru că s-a supărat, s-a enervat că-i pun asemenea întrebări... Sau: ești o filozoafă, toată ziua întrebi. Sau: nu ești bună de nimic. Sau: brânză bună în burduf de câine. Sau: neam prost. Sau: neam bun. Primim tot felul de etichete pe care ni le lipim pe frunte, pe suflet și trăim multă vreme convingși că suntem un nimeni, un nimic, că nu-s bună, că n-am noroc... mai vine cineva și spune: asta ți-a fost soarta, ce ți-e scris în frunte ți-e pus. Ne consolăm cu gândul acesta ca și când cineva ar fi scris pe fruntea noastră: tu ești un ratat, tu nu ești bun de nimic, tu ești un nimeni. Uneori trăim așa ca și când ar fi adevărat. De ce? Pentru că nu întrebăm pe cine trebuie cine suntem.

Trebuie întrebat Cel care ne-a făcut. Dacă eu cred că mă trag din maimuță, biata maimuță ce să-mi zică!? Dacă întreb materia, biata materie ce să-mi zică!? Dar dacă eu am auzit că m-a făcut Dumnezeu, într-o bună zi am zis: ia să Îl întreb și eu pe Acesta: eu cine sunt și de ce m-am născut? Și în clipa aceea am înțeles că ce spune El despre mine mi se potrivește. Și dacă nu mi-a ieșit din prima, încerc a doua oară și a treia oară.

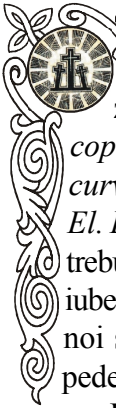

Eu nu am să vă povestesc ce ne răspunde Domnul la întrebarea asta. Doar vă rog să faceți ce am fost eu invitată să fac în clipa în care i-am spus părintelui meu la prima spovedanie că eu nu știu cine sunt și nu înțeleg ce sens are viața mea. Și a zis: „*Citește Noul Testament ca și când ar fi o scrisoare scrisă către tine de către Dumnezeu; gândește-te că tot ce spune acolo îți spune ție, vorbește cu tine*”. Și am aflat că sunt „lumina lumii”, că sunt „sarea pământului” și că pot o mulțime de lucruri. Mai aflu că sunt fariseu, că sunt femeia pierdută, că sunt tâlhar... Toate astea le-am aflat despre mine și din acestea am căpătat nădejde că chiar dacă am fost un tâlhar, și în ultima clipă merită să fii pe crucea aceea unde spui: „*Doamne, pomenește-mă întru Împărăția Ta*” și să intri în rai cu mila lui Dumnezeu, uite-așa, chiar dacă ești tâlhar.

Suntem făpturile lui Dumnezeu, după chipul lui Dumnezeu, aduși la existență **ca să devenim sfinți**, nici mai mult, nici mai puțin. A deveni sfânt, devenirea aceasta nu este ca devenirea la care suntem provocați în viață și în școală: trebuie să fii cineva (ca să fii cineva la școală trebuie să iei 10; nu e premiant decât cel care ia 10 sau cel căruia i se pune 10). Aici nu e așa: este sfânt tot cel care crede că Dumnezeu e sfânt și trăiește cu El și în El. Uneori sfințenia este ascunsă într-o smerenie, într-o necunoaștere, într-o neputință. Noi toți suntem sfinți. La începutul creștinismului toți creștinii erau numiți sfinți. De ce? Pentru că suntem sfințiți prin Sfântul Botez, prin Tainele din Biserică, prin Împărtașanie. N-am ajuns încă să ne purtăm ca sfinții, pentru că suntem în același timp și slabi și păcătoși, avem neputințe și slăbiciuni. Dumnezeu iubește pe păcătoși. Dumnezeu și-a dat viața pentru păcătoși. Noi ne mântuim pentru că Dumnezeu ne iartă păcatele, nu pentru că nu mai face păcate. Dumnezeu a venit să ridice păcatul lumii și să ne curețe de păcat, n-a venit să ne oblige să nu mai păcătuim. Întrebă deținuți, întreabă criminali: „*De ce m-a lăsat Dumnezeu să bag cuțitul? De ce nu mi-a dat peste mână?*”. Pentru că nu L-ai rugat.

Eu care uneori mă înfurii încât aş putea să strâng pe cineva de gât, când ştiu că am această neputinţă, această meteahnă, când mă trezesc dimineţa zic: „*Doamne, orice motiv aş avea de furie, țin-mă să nu omor pe nimeni, pune strajă gurii mele ca nu cumva să zic mai mult decât trebuie*”. De ce? Pentru că îmi ştiu neputinţa. Dacă ştiu că îmi plac fetele şi că e păcat să faci ce nu trebuie cu fetele, când plec de acasă zic: „*Doamne ai grijă de mine să nu cad în ispită*”. Dacă îmi place o fată, să zic: „*Doamne, Tu ai făcut-o frumoasă, Tu să ai grijă de ea; ajută-mă să stăpânesc această putere din mine care mă împinge către ceea ce îmi face rău*”. Aceasta este ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la noi: să-L chemăm pe El în viaţa noastră, ca El să ne ajute să nu facem ceea ce suntem în stare să facem, răul ce-l putem face.

Poate nu reuşim. Sunt păcate pe care greu le lăsăm, sunt păcate care vin mereu şi mereu peste noi. Important e să nădăjduim. Dumnezeu urăşte păcatul şi mă iubeşte pe mine, îl iubeşte pe păcătos. Biserica e mama noastră care ne iubeşte şi ne vindecă de păcat, ne curăţă de păcat şi nu ne părăseşte după ce am păcătuat. Desigur că auziţi de la Părinţii noştri pe care ni i-a dăruit Dumnezeu şi de la părinţii noştri trupeşti ameninţări: să nu faci asta că te omor, să nu faci asta că nu te împărtăşesc, să nu faci asta că te dau afară. Aceasta este o pedagogie: şi a Bisericii, care-i mama noastră şi a părinţilor noştri. N-ar fi pedagogic ca mama să spună copilului ei: „*Vezi, dacă cumva furi, sau spargi maşini, sau te droghezi, sau ajungi la puşcărie, să nu te sperii. Să ştii că eu te iubesc şi am să vin să-ţi aduc pachete şi o să am grijă de tine*”. Nici o mamă nu-i spune aşa ceva copilului ei, ci îi spune: „*Te omor, nu vreau să te mai văd*”. Dar dacă copilul ajunge la puşcărie, cine-i la poarta penitenciarului cu sacoşa cu cozonac? Mama. Era o bătrână care se ducea de la Deva la Poarta Albă şi o ajutam să se ducă de la un tren la altul. De abia mergea; cred că avea peste 80 de ani. Am întrebat-o unde se duce şi a zis că merge la Poarta Albă. Am întrebat-o dacă are vreun necaz. Mi-a spus că are un fecior care a făcut rele mari. Am întrebat-o de ce se mai duce la el dacă a făcut

așa rele. S-a oprit și s-a uitat la mine și a zis: „*Da’i băiatul meu!*”. Așa zice biserica: *Da’i copilul meu!* Așa zice Dumnezeu: „*Da’i copilul Meu! Acest om, acest tâlhar, acest mincinos, acest curvar, acest hoț este copilul Meu; Eu mi-am dat viața pentru El. Eu mă duc după el acolo unde este. Eu îl aștept pe el*”. Noi trebuie să știm asta: că Dumnezeu ne iubește, că maica biserică ne iubește. Desigur că noi pătimim rele în urma răului pe care-l facem noi sau pe care-l fac ceilalți, dar nu pentru că Dumnezeu ne pedepsește pentru relele noastre.

Unul din păcatele mari pe care le facem este să spunem: „M-a pedepsit Dumnezeu”. E o eroare. Dacă eu iau un bolovan și-l arunc în sus și-mi cade-n cap, Dumnezeu m-a pedepsit? Dumnezeu de când a făcut bolovanii i-a făcut grei și legea gravitației face ca bolovanul să cadă. Eu m-am pedepsit când l-am ridicat în dreptul capului meu și pe urmă mi-a căzut în cap. Trebuie să învățăm din această experiență că e mai bine pentru mine să nu-l arunc deasupra capului dacă vreau să scap cu capul întreg.

Așadar, un lucru pe care-l aflăm dacă-L întrebăm pe Dumnezeu cine suntem este că „ești copilul Meu și ce doresc de la tine este să te bucuri”. Dumnezeu ne-a făcut pentru bucurie. **Bucuria este definiția vieții. Viața este bucurie.** Noi nu credem, ci zicem: viața este plină de necazuri. Așa e, dar viața este bucurie. Și dacă nu credem țineți-vă mâna la nas și gura închisă 5 minute. Dar nu rezistați; atunci țineți-o până când nu mai aveți aer, până când nu mai puteți respira... apoi respirați... ce bucurie să respirați... ce bine e când respirați! Dacă te-a durut capul, dacă te-a durut stomacul, dacă ai avut un accident, dacă ai pățit ceva și ai scăpat; dacă ai avut un accident groaznic de mașină și mașină s-a făcut praf și tu ai scăpat, zici: „las-o încolo de mașină, bine că am scăpat, viața e mai bună decât toate”. Deci, în momentul în care suntem în pericol să pierdem viața, descoperim ce bucurie e. Când avem nasul înfundat, după ce ne-a trecut gripa ne bucurăm că florile miros; altfel trecem pe lângă flori și nu le vedem. Nu onorăm această viață care este bucurie, bucuria de a fi și nu bucuria de a face,

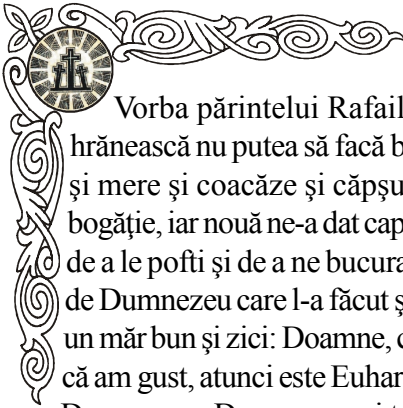
bucuria de a avea. A face și a avea ține de datoria noastră. Trebuie să avem ca să avem ce dăruia, trebuie să facem ca să ne arătăm dragostea față de ceilalți. Dar **bucuria este aceea de a fi, de a fi în rostul tău de om.**

Cum află omul răspunsul la această întrebare când el nu citește Biblia, când el nu se duce la biserică, când el nu merge pe calea pe care află cine este și pe care se bucură și se străduiește să fie cine e chemat să fie? Există în om un clopoțel pe care l-a pus Dumnezeu acolo care-l cheamă să afle răspunsul, să vină să caute răspunsul acolo unde este. Avem un prieten credincios pe cale, care ne însoțește de la naștere până la moarte: durerea. **Durerea este glasul lui Dumnezeu din om:** nu face asta că îți faci rău. Dacă bag degetul în flacără mă frige și durerea mă anunță că trebuie să scot degetul pentru că altfel ard. Sunt copii care se nasc fără senzorii durerii și sunt ținuți și protejați deoarece sunt incapabili să se protejeze. Durerea este un semn că ceea ce faci nu este bine.

Omul răzvrătit, omul care vrea să se lepede de Dumnezeu, caută să-și omoare acest prieten: durerea. Inteligența umană a crescut în direcția de a face substanțe și produse care să-ți anihileze durerea. Adică ne-am dezvoltat tehnica ca să ne ucidem prietenul, să omorâm exact pe cel care mă anunță că nu e bine ce fac. Mă doare capul: iau un antinevralgic să nu mă mai doară. Și după o lună sau două descopăr că am hepatită într-un grad foarte avansat; durerile de cap doar mă avertizau că ceva nu e în regulă cu organismul meu și dacă mergeam la doctor aflam din timp ce la mine nu era bine. Orice durere: am o neliniște, sunt agitat, am anxietate, am o depresie, am o frică... orice suferință, orice durere, deci, te anunță că ceva nu e în regulă, nu trăiești după dorul inimii tale, nu faci ceea ce dorește inima ta în adâncul tău, ci faci ceea ce-ți face plăcere și **plăcerea este dușmanul omului.**

Cele două fire prin care diavolul ne mânăiește este **alergarea după plăcere și fuga de durere.** Plăcerea n-a fost de la început dușmanul omului, că doar Dumnezeu a pus-o în noi. Nu ne-am făcut noi papilele gustative care simt ce bună e corcodușa, ce bun e

mărul și ce diferit e de pară.
Dumnezeu a făcut atâtea fructe...

Vorba părintelui Rafail: dacă Dumnezeu vroia doar să ne hrănească nu putea să facă banana și gata? Ce ne trebuia și prune și mere și coacăze și căpșuni! Pentru că este o diversitate și o bogăție, iar nouă ne-a dat capacitatea de a simți această diversitate, de a le pofti și de a ne bucura de ele. Doar că această bucurie este de Dumnezeu care l-a făcut și nu numai de măr. Când muști dintr-un măr bun și zici: Doamne, ce bune-s merele Tale și-ți mulțumesc că am gust, atunci este Euharistie, te-ai împărtășit de bunătatea lui Dumnezeu. De aceea, noi transformăm aproape toată hrana în Împărtășanie, ne rugăm înainte de masă și mulțumim lui Dumnezeu după masă. Dacă am fi atenți la cât de bune sunt cele pe care le mâncăm viața noastră ar fi mult mai frumoasă și mult mai bogată. Dar noi, nefiind atenți la bunătatea a ceea ce mâncăm ni se pare că nu are gust și mai adăugăm niște gusturi artificiale, mincinoase; adăugăm vegeta, amelioratori, afănători, am produs tot felul de lucruri să ne producă tot mai multă plăcere și simțurile noastre sunt din ce în ce mai amorțite, mai nesimțitoare la adevărata bunătate. Cândva, în tinerețe, am avut o boală la un rinichi și a trebuit să țin regim fără sare vreme de 2-3 luni și cea mai indicată mâncare era fasolea verde fiartă. Atunci eu am zis că am ajuns mâncător de paie, de urzici, de hârtie igienică, asta nu are nici un gust. După două săptămâni am descoperit cât e de bună... s-a curățat acest simț al gustului de sare, de piper, de prăjit și de cele pe care le facem noi și am început să gust cât de bună este lumea.

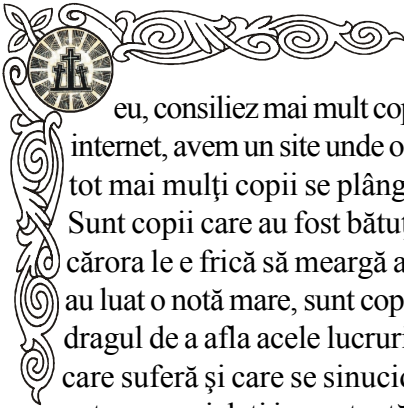
Plăcerea este cea pe care a pus-o Dumnezeu ca să ne bucurăm de ce a făcut El. Cunoaștem din experiență: când faci o prăjitură, când faci o mâncare bună, când cel care mănâncă zice: „Săru' mâna! Ce bun e!“. Ești bucuros. Azi parcă simți că omul e centrat pe mâncarea aceea bună – pe cârnăciori, de exemplu – și nu pe mine, pe bucătar, nu pe relația noastră. Așa se simte și Dumnezeu: ca un bucătar care face mâncare bună și nimeni nu-I zice „mulțumesc”, nimeni nu-I zice „săru' mâna pentru masă”, ba îi mai și comandă: „Mai adu niște piper, mai adu niște sare că nu-mi place ce mi-ai dat”.

Ce vom face în momentul acesta? Doar noi nu putem să ne revoltăm împotriva plăcerii, ci pur și simplu să o aducem în limitele normalului, s-o aducem în limitele firii, să o gustăm, să-I mulțumim lui Dumnezeu, să facem din orice lucru plăcut o întâlnire cu Dumnezeu și să nu trăim de dragul plăcerii. Îmi place ciocolata, e normal, deși ea e jumătate mincinoasă. Mănânc o ciocolată... mai mănânc una că mai vreau... e bună și aia... mai mănânc una... deja stomacul parcă simte greață, dar e așa de bună... și mai mănânc una. După acest exces de plăcere vine greață, intoxicație, pot să fac diabet, deci apare neplăcerea, apare durerea. În felul acesta învăț să mănânc doar o ciocolată. Îmi place vinul, îmi place țuica, îmi plac fetele. Există o măsură și acea măsură e dată de Dumnezeu. În măsura în care te bucuri de cele plăcute mulțumind lui Dumnezeu și atât cât ne trebuie, plăcerea este nevinovată, este binecuvântată, căci zicem: „*Mulțumim pentru bucuriile cele pământești, nu ne lăsa lipsiți nici de cele cerești*”.

Așadar, aflăm cine suntem noi numai în măsura în care noi învățăm de la Dumnezeu ce e bine și ce e rău, învățăm de la Dumnezeu ce ne este de folos și ce nu ne este de folos. Simțurile noastre și simțirea noastră lăuntrică fiind răsturnată de păcat și de lipsa ascezei și a măsurii, nu mai e capabilă să știe ce e bine și ce e rău. Vine porunca și-mi spune ce e bine și ce e rău; ea zice: „Nu minți!”. Și eu zic: „Cum să fie rău să minți, că dacă spun adevărul mă bate; e clar că e bine să minți!”. Un copil îmi explica că e foarte bine să minți: „Dacă eu spun că am luat 4, mama mă bate”. Dar nu vine la școală? îl întreb eu. „Vine doar peste o lună sau două. Și acolo află că am șase de 4 și mănânc o singură bătaie. Dacă îi spuneam luam șase bătaii. Deci am scăpat, am mâncat numai o bătaie”. Da, dar ai devenit mincinos. Copilul zice: „La asta nu m-am gândit!”. Deci, s-a întâmplat un singur lucru: eu nu mai am bucuria să mă întâlnesc cu mama, sunt tot timpul speriat, mi-e frică că într-o zi o să aflu, n-o mai privesc în ochi, nu mă mai pot alinta și răsfăța în același fel în care o făceam când nu mințeam.

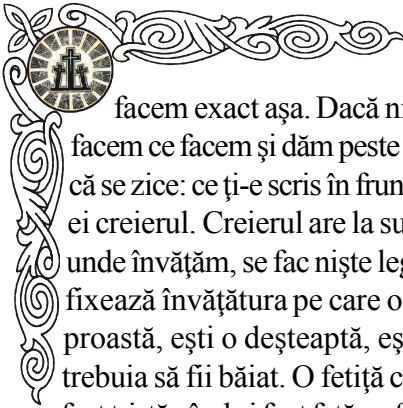

Fac aici o paranteză și mă întorc la note. La Centrul unde sunt eu, consiliesz mai mult copii și tineri – acum avem și întâlniri pe internet, avem un site unde oamenii întreabă și noi răspundem – și tot mai mulți copii se plâng că sunt torturați de părinți să ia 10. Sunt copii care au fost bătuți crunt că au luat 9 sau 8; sunt copii cărora le e frică să meargă acasă dacă nu au luat 10 sau dacă nu au luat o notă mare, sunt copii care au învățat pentru notă și nu de dragul de a afla acele lucruri. Vă rog, în numele tuturor copiilor care suferă și care se sinucid de deznădejde, lăsați-le încolo de note, nu mai dați importanță notelor! Iubiți-vă copiii! Copiii au nevoie de dragoste, copiii au nevoie de înțelegere, copiii au nevoie să se joace cu părinții. Ne plângem că se joacă numai pe calculator, dar uităm că atunci când avem treabă îi deschidem calculatorul să tacă. Copilul fumează de mic, dar uităm că atunci când plânge când e mic îi băgăm suzeta în gură: ia și taci; suge din minciuna aceea – minciunică îi zicea când eram mici - mie îmi dădeau o cârpă înmuiată în zahăr, altora le dădeau cârpă înmuiată în țuică ca să tacă, iar când se face mare zice: Ce bea acesta ca nebunul? Cum să nu bea dacă i-ai băgat țuică de când era mic în gură? Îl zgâlțâim să tacă. Amețește când îl legeni, așa, în neștire, ametește și adoarme și îi băgăm minciunica în gură și el când scoate suzeta bagă țigara că e învățat să aibă ceva în gură. Țigara nu-i decât suzeta diavolului: ia și taci, ia și calmează-te, ia și nu plânge. Omul are nevoie să plângă, omul are nevoie să-și spună sentimentele. Un copil care plânge spune ceva. Cei care umblă în mintea umană spun că unele plânsete ale copilului înseamnă: ce frumos e cerul că l-am văzut prin perdea, dă perdeaua la o parte ca să-l văd întreg. Deci noi nu înțelegem tot. Dar măcar să-i dăm atenție, copilul are nevoie să-i dai atenție. Copilul are nevoie să i se spună de când e mic că viața e grea. Nu: ia și taci, suge asta că-ți trece. Să vedeți un copil de câteva luni căruia îi spui: înțeleg că plângi, viața e grea și plină de necazuri și tu acum ai un necaz. . . el înțelege. . . nu înțelege cuvintele, dar înțelege că eu îl înțeleg și are încredere.

Mulți copii suferă și nu mai au încredere în părinți pentru că sunt mințiți: „Uite, mami se duce până în curte și vine imediat” și fuge și-l lasă la bunica. De ce l-ai mințit? Ca să nu plângă. Dar copilul acela s-a simțit abandonat, mințit când a văzut că a plecat. Poți să-i spui: „Trebuie să mă duc, trebuie să te las aici pentru că nu pot să stau cu tine, eu mă duc la lucru. Știu că te doare, știu că ți-e frică, știu că ești furios, dar nu avem ce face. Acum trebuie să rămâi la grădiniță pentru că n-am cum să te iau cu mine la lucru, știu că ți-e frică aici și că nu-ți place, dar mami vine deseară și te ia, mami vine vineri și te ia”. Și el pricepe lucrul acesta. Plusul lui va fi altfel și va avea încredere în mine. Apoi, mințim, furăm, curvim și le spunem copiilor: nu-i frumos să minți, nu-i frumos să furi... Dar copilul se întreabă: „De ce-i frumos la el și la mine nu-i frumos!?”. Cum îmi spune mie să nu mint și el minte? Și îmi zic părinții: „Ce să fac, maică; nu pot să nu mai mint, am și eu probleme”. Dar și copilul are probleme... Să-i spui copilului așa: *„Te înțeleg că minți că și eu mint. Eu mint când mi-e frică, când vreau să scap de o situație și tu la fel... dar să știi că-i păcat! Când o să mă prindă acela că-l mint, am încurcat-o și eu. Ai văzut că eu merg sâmbăta și mă spovedesc și mă iartă Dumnezeu că am mințit și sunt slab. Și tu să te spovedești, să știi că-i păcat. Luptăm amândoi împotriva păcatului”*. Altfel privește copilul, pentru că nu poți să-i bagi în cap că tu ești desăvârșit. Îi ceri să ia numai 10 când tu ai fost repetent sau corigent? Și-i mai și spui: să nu fii ca mine! Ca cine să fiu dacă tu m-ai făcut?! Ai vrea să te fac eu și să semene cu prințul Charles... Nu se poate! Seamănă cu mine, nu? Noi zicem: semeni cu taică-tău; și tata zice: semeni cu maică-ta. Nu! Seamănă cu noi. Vom birui împreună neputințele și aceste nemulțumiri pe care le avem unul de la altul. Cu forța nu schimbăm nimic.

Noi credem că suntem ceea ce ne-au spus alții că suntem. Dacă mi-a spus învățătoarea în clasa întâi: ești o proastă, eu rămân cu impresia că sunt o proastă. Dacă mama îmi zice: ești o împiedicată, tu n-ai să reușești niciodată; sau îți spune: ai să fii o desfrânată ca

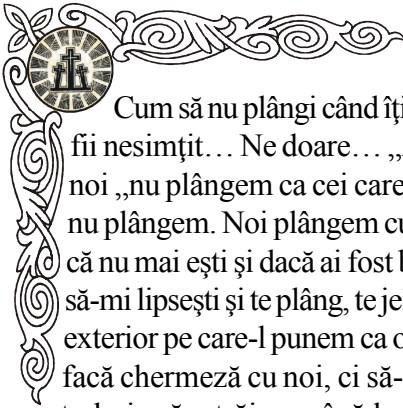
maică-ta... Toate acestea se lipesc de mintea noastră, ne intră în cap și facem exact așa. Dacă ni s-a spus că suntem neîndemânatici, facem ce facem și dăm peste lucruri, le răsturnăm... De ce? Pentru că se zice: ce ți-e scris în frunte ți-e pus. Fruntea ascunde în spatele ei creierul. Creierul are la suprafața lui o parte numită neocortex unde învățăm, se fac niște legături între celulele nervoase unde se fixează învățătura pe care o avem. Sub frunte e pusă asta: ești o proastă, ești o deșteaptă, ești frumos, tu n-ar trebui să fii..., tu trebuia să fii băiat. O fetiță care aude: „Am vrut să fii băiat și am fost tristă când ai fost fată și ai fi tot timpul nemulțumită că e fată”, se va purta în pantaloni, se va tunde, va sări gardul, va face tot felul de năzbâtii, mai ales dacă ai și tuns-o. Un băiețel căruia i-ai pus fundițe și i-ai făcut buclă... pe urmă zici: „Nu înțeleg de ce nu e și el așa...”. Pentru că i-ai băgat în cap și i s-a scris acolo, în frunte, pe creierul lui informația aceasta.

Apoi, practica ursitorilor e dezastruoasă. Pentru că atunci copii se meneau: acesta trebuie să are, acesta trebuie să se ducă cu vitele. Că trebuiau împărțiți de mici, era ca o dirijare. Acum se spun tot felul de prostii la ursitori și se scriu în căpșorul copilului. Cel care merge la biserică, cel care se spovedește, cel care se roagă simte că aceste determinări sunt străine de el și descoperă că Dumnezeu nu face rateuri, că orice om e capabil să se mântuiască, să devină sfânt. Nu există condiție umană care să ne împiedice să ajungem sfinți. Dar fără Dumnezeu suntem determinați și generație de generație repetăm un fel de a fi al familiei ca pe un blestem: la noi în familie tot timpul s-a spânzurat cineva; la noi în familie bărbatul bătea femeia; așa suntem noi blestemate toate femeile să rămânem văduve (dacă eu mă mărit și cred că o să rămân văduvă ca mama și ca bunica, credința aceasta a mea va fi o putere care îmi va ucide bărbatul!). Mântuitorul repeta: „Crezi? Fie ție după credința ta!”. Credința e o putere în care mai intră și puterile văzduhului [puterile malefice] care modifică viața. Psihologii și oamenii de știință acum vin și ne propun gândirea pozitivă ca să schimbăm viața. E adevărat că uneori se schimbă prin gândire pozitivă,

dar nu gândesc numai eu... O doamnă spunea: eu am fost învățată de un terapeut să gândesc pozitiv și să spun că nu mă doare ficatul pentru că este din ipsos și când s-a dus și i-au făcut operația i-au găsit bucăți de ipsos în ficat. Deci nu vă sfătuiesc să vă sugesionați în felul acesta, nu asta e gândirea pozitivă. Gândirea noastră pozitivă este: și dacă o să mor o să fiu viu.

Un alt lucru care nu ne lasă să fim fericiți este că nu știm de ce ne-am născut. **Ne-am născut ca să ne mântuim, ca să fim sfinți.** Rânduiala sfințeniei este cea scrisă de Dumnezeu, cea adusă de Dumnezeu. Ieșirea din dezastrul în care s-a aruncat omenirea prin lepădarea de Dumnezeu nu se mai face decât prin moarte. Doar că moartea trupească a devenit, din eșec, naștere; ne naștem la viața de veci. Pruncul trebuie să afle de când s-a născut că va muri: „Tu, mami, vei muri și să dea Dumnezeu să mori de bătrânețe și plin de zile sau *sătul de zile*”. „Sătul de zile” nu înseamnă, cum zicem noi: „m-am săturat de viața asta”, ci sătul ca după o masă bună: „ce bine am mâncat, m-am săturat, mulțumesc, mi-a plăcut, toată a fost bună”. Așa să ne ajute Dumnezeu să murim zicând: „Mulțumesc, Doamne, am trăit, îmi iau rămas bun de la cei care rămân, a fost un praznic viața aceasta; a fost și cu usturoi și cu ceapă, am mai strecurat și câte un ardei, am mai făcut și câte o indigestie”. În sensul acesta trebuie înțeles „m-am săturat”.

Copilul trebuie să știe că noi avem o viață în burta mamei – care este extrem de importantă. Să avem o viață în burta acestei mame care este Sfânta Biserică. Viața aceasta nu este decât o gestație pentru viața viitoare, care începe cu moartea, și trebuie să ne pregătim pentru nașterea aceea. Trebuie să ne pregătim să murim. În America oamenii nu se mai întâlnesc cu oamenii bolnavi, îi duc la clinică, vin doar la sfârșit, iar serviciile de împachetare și de expediere a mortului sunt făcute de firme specializate și nu mai ai nici o treabă cu persoana aceea dragă; nici vorbă să plângi, să-l ții în casă, să-ți iei rămas bun de la el, să-i sărute cineva mâna – că nu e igienic... Din păcate au apărut și la noi aceste reacții nesănătoase: copiii sunt duși la bunici sau la

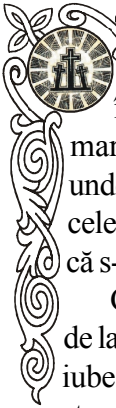
rude când moare cineva din familie, ca să nu plângă. Cum să nu plângă? Cum să nu plângi când îți moare cineva? Trebuie să fii mort, să fii nesimțit... Ne doare... „Apostolul” citit la morți ne spune că noi „nu plângem ca cei care nu au nădejde”, dar plângem, nu că nu plângem. Noi plângem cu nădejde: mi-e dor de tine, mă doare că nu mai ești și dacă ai fost bătrân și dacă m-am săturat de tine, o să-mi lipsești și te plâng, te jelesc. Dorul acesta este tocmai semnul exterior pe care-l punem ca oamenii să nu mă invite la dans, să nu facă chermază cu noi, ci să-mi respecte durerea aceasta pe care trebuie să o trăiesc până la capăt pentru că iubirea are acum o formă de durere. Nu poți să-i spui unei mame căreia i-a murit copilul, indiferent dacă e mic sau mare, tânăr sau bătrân: „Lasă, că-ți trece!”. Doamne, apără de această durere pe toate mamele pământului! Este o durere care trebuie trăită până la capăt. Copilul poate să plângă, se sperie de mort, ține minte ce rece era mâna bunicului... Este prima lui întâlnire cu moartea. El trebuie să știe că vom muri, dar că moartea nu este de rău. Moartea este un lucru normal, firesc. Trebuie să murim creștinește, adică să ne ducem la Dumnezeu sau putem muri ca tâlharul de pe cruce, înjurându-L pe Dumnezeu că de ce m-ai luat sau de ce mi-ai luat copilul...

Aș vrea să vorbim și despre supărarea omului pe Dumnezeu: De ce m-ai făcut așa? De ce nu m-ai făcut și pe mine blond? „De ce nu m-ai făcut și pe mine prințesă” ziceam eu când eram mică; de ce trebuia să mă nasc în comuna Vâlcelele și nu în palatul nu știu care; nu înțelegeam de ce. Mulți oameni spun asta: dacă Dumnezeu știa că eu o să fiu ucigaș, dacă Dumnezeu știa că o să fiu violată, de ce m-a mai făcut? Dar Dumnezeu n-are o fabrică de făcut copii în cer ca să-i facă și să-i trimită pe pământ ca să-i violăm noi sau să-i omorâm noi sau să le dăm în cap sau să aibă ochii scoși sau nasul mare. Nu zice Dumnezeu: uite, ăstuaia îi dau un nas mare și să vezi ce o să se chinuiască și ce bine-mi pare mie că el o să sufere, că râde lumea de el. Nu! Nu Dumnezeu face copii. Noi facem copii și copiii ies cu nasul nostru sau cu

nasul părinților lor și cu apucăturile noastre. Sunt așa cum i-am făcut și cum i-am crescut noi. Dumnezeu l-a făcut pe om, i-a dat darul vieții și i-l-a lăsat pe mână. Dumnezeu a zis: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți”. Îmbrățișarea dintre bărbat și femeie este un act de dragoste binecuvântat de Dumnezeu ca să nu fie omul singur și rodul acestei iubiri este nașterea de prunci. De câte ori un bărbat își ia femeia în brațe, acolo Dumnezeu așteaptă să vadă dacă cumva apare sau nu un prunc, dacă cele două semințe se unesc și viața aceasta se oferă lui Dumnezeu: „Iată, Doamne, adu un om nou în ofranda noastră de viață, noi îți dăm sămânța aceasta”. Foarte puțini oameni fac copii în felul acesta. Sunt care-și doresc, dar altfel... altă treabă avea tata cu mama când am venit eu. Dar era o treabă care corespundea cu ce se fac în situația asta și atunci Dumnezeu a zis: asta este Eugenia (că așa mă chema înainte). Și în clipa aceea Dumnezeu aduce o putere, o persoană nouă care moștenește viața, aceeași de la Adam și Eva cu toate bunele și relele pe care le-au adus moșii și strămoșii mei și-mi dă putere ca eu, în aceste condiții, să fiu sfânt, în aceste condiții să mă bucur, în aceste condiții să fiu frumos. Dar eu, dacă nu folosesc această putere, dacă eu mă las păcălită de cei din jur care-mi spun că sunt proastă, că-s urâtă – au ei standardele lor de miss nu știu care – atunci eu îmi ratez devenirea. Dar dacă eu cred, Dumnezeu nu face rateu. Dumnezeu mi-a dat această putere și folosesc puterea și atunci voi constata că deși nu am nasul standard, că deși am fundulețul mai mare decât miss Craiova, pe mine mă iubește bărbatul meu și pe miss n-a luat-o nimeni de nevastă. De ce, nu știu. Uite așa, lui îi plac fundurile ceva mai mari... „Un bărbat spunea: eu i-am făcut nevastă-mi un scaun mai mărișor că avea fundul destul de mare și m-am gândit dacă mai crește să aibă loc, să nu se simtă oropsită de mine; eu o iubesc nu în funcție de cantitatea sau dimensiunile șezutului”. Aceste amănunte exterioare nu ne împiedică niciodată să ne realizăm duhovnicește.

O mare meteahnă a omului, inclusiv a celui din Biserică este că nu folosește harul, nu folosește puterea pe care i-o dă

Dumnezeu. La mine în sat oamenii au case mari și frumoase dar locuiesc într-o bucătărioară de la o anexă a gospodăriei. Aceea e casa mare. Întotdeauna românul a avut o odaie care era casa mare, unde era lada de zestre și unde ținea ce avea el mai bun, icoanele cele mai frumoase. Acum toată casa a devenit o casă mare și cred că s-au mai deșteptat între timp.

Cam așa suntem noi ca oameni, avem atâtea daruri, atâta har de la Dumnezeu, dar nu-l folosim! Dumnezeu îmi dă putere să-mi iubesc bărbatul și după ce am descoperit că nu e așa de drăguț ca atunci când îmi făcea curte, parcă nu mai e tot acela. Și strigă omul la Dumnezeu: Doamne, cum să-l iubesc eu pe acesta că nu-i tot acela. Și Dumnezeu spune: „Cum îl iubesc Eu; ți-am dat har prin Cununie să-l iubești, să-l descoperi, să-l vezi”. Și în clipa în care el întârzie, de tine depinde dacă folosești harul să-l iubești sau dacă te lepezi de har și te unești cu vrăjmașul ca să-l urăști, dacă zici: „Lua-te-ar . . . iar ai întârziat” sau: „Doamne binecuvântează-l, dă-mi răbdare să-i spun când voi fi mai puțin furioasă ce aștept eu de la el și să mă rog pentru el”. Binecuvântarea este puterea pe care ne-a dat-o Dumnezeu la îndemână cu care să ne schimbăm viața.

Astăzi lumea nu mai este materialistă, este spiritualistă. Astăzi omenirea se întoarce la idoli, omenirea este păgână. În comunitățile creștine a rămas un rest de păgânătate peste tot. Și la noi: un descântec, un gând de deochi, un ghicit, o vrăjitoare să mai facă ceva că Ionel nu vrea deloc să se uite la mine și poate-mi pune niște buruieni acolo să-i fie și lui drag de mine. Deși au fost puține, acestea au rămas. Astăzi s-au înmulțit cumplit. Pe măsură ce scade credința în Dumnezeu, cresc superstițiile, pentru că omul este o ființă spirituală: nu crede în Duhul Sfânt, crede în draci, în alte forțe, în principii; găsește el ceva ca să-și reverse credința și nevoia de ajutor din afara lui.

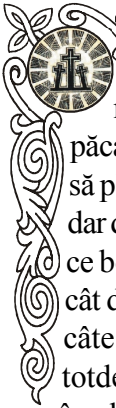
Astăzi foarte mulți oameni se plâng de vrăji și de blesteme. Și se împart în trei categorii: 1. cei credincioși și puternici, așezați bine în credință, care știu cum să se apere; 2. cei care nu cred în „prostiile” astea – și lipsa de credință îi și

apără cumva și diavolul nici nu-i

atacă foarte tare, pentru că el nu mai are nevoie să fie atacat pe partea aceasta pentru că e asigurat pe partea cealaltă!. Mă duceam la penitenciar într-o zi și șoferul de taxi zice: „Ce cauți, maică, acolo? Aceia nu merită. Te-am văzut și pe la televizor că umbli cu aceștia. Aia nu merită, sunt niște lepădături. Ce le-a trebuit să facă rău?”. I-am zis: „N-au putut să nu facă”. Șoferul zice: „Ei, n-au putut! Eu cum pot?”. I-am zis: „Dumneata n-ai nevoie ă furi, să omori că te duci în iad cu țigara”. Avea țigara în mână. Zice: „Haideti, maică, chiar așa? Sunt eu așa de rău și mă bagă în iad pentru o țigară?”. Zic: „Nu, Dumnezeu te bagă în rai. Poți să stai fără să fumezi?”. Zice: „Nu pot”. I-am spus: „După o jumătate de oră, o oră cât poți să stai în rai fără țigară, o să zici: Doamne, dar țigări n-ai. Și Dumnezeu zice: n-am. Atunci zici: eu plec că nu pot să stau fără țigări și pleci singur”. Când dracul te-a prins cu un fleac nu ai nevoie să te mai facă să faci din alea mari. Se zice că într-o cârciumă există un singur drăcușor care păzește oamenii de acolo și le spune ce să facă rău că ei oricum fac. Ce să faci la cârciumă? Bârfești, înjuri, te îmbeți. Într-o biserică sunt câte 2-3 draci la un credincios: de ce ne vin gânduri de genul: uite-te cum s-a îmbrăcat aia, uite cum calcă acela, uite ce face cutare. O doamnă care era certată că nu-și ține bine cei 5 copii cu care venea la biserică, îi spune credincioasei respective: „Ce-ar fi să fiți atentă la slujbă și nu la copiii mei?”. Drăcușorii aceia lucrează. Într-o mănăstire se spune că sunt câte 7 la fiecare; să de-a Dumnezeu să nu-i ascultăm pe toți 7, să mai zicem și noi „zzzt...” la câte unul.

Un alt aspect al bătăliei noastre ar fi: mulți ne spun celor care mergem la biserică că degeaba mergem la biserică „că ești mai rea decât înainte când nu mergeai, degeaba te-ai împărțășit că uite ce rea ești”. Mulți spun: „Eu nu mai citesc la Psaltire că mi se întâmplă lucruri rele”. De ce se întâmplă aceste lucruri rele? Pentru că sfințenia scoate păcatul, scoate urâtenia. Când citim în Psaltire și ni se întâmplă lucruri rele pentru că dracul vrea să ne sperie, să nu mai citim, dar Dumnezeu îl lasă pentru ca să vadă ce fac eu. Eu sunt rea, sunt furioasă,

sunt nerăbdătoare: Doamne, vindecă-mă, Doamne, ai grijă de mine! Ne rugăm înainte de Împărtășanie: „Smulge rădăcina păcatului meu”. Și atunci, după ce m-am împărtășit, sigur că n-o să plutesc în nori decât la început, când mă mângâie Dumnezeu, dar după aceea spun: „Nu se poate, chiar așa de rea sunt?! Doamne ce bolnavă sunt! Vindecă-mă pe mine!”. Dumnezeu nu ne arată cât de răi suntem de la început pentru că am muri. Ne arată puțin câte puțin și pe măsură ce creștem în credință ne tot arată. Dar totdeauna când ți se pare că ești mai bun ca alții să știi că ești în înșelare mare. Când zicem la Împărtășanie că eu sunt cel mai mare între păcătoși să știți că e adevărat. Noi gândim păcatul cantitativ. Zicem: „Cum să fiu eu mai păcătoasă decât cel care a omorât 7 oameni. Eu am avortat 14 copii, dar nu erau mari, nu i-am văzut, nu cotează”. Dar să zicem că nu am avortat nici copii... Dacă eu am crescut într-o familie de oameni credincioși unde nimeni nu înjura, nimeni nu bătea, nu erau violuri, nu era agresivitate, pentru mine o clevetire la adresa aproapelui meu este un păcat mare. Nu aveam nici o motivație, nu mi-a făcut nimic.. nu mi-a plăcut bluza ei, ai văzut ce bluză are... hm... Deci, acesta e un păcat mare la care nu mă împinge nimeni. Pe când cel care fură pentru că-i e foame, sau cea care curvește pentru că n-are ce să dea de mâncare acasă sau o trimite maică-sa la cerșit sau la prostituat de când e mică – „Adu bani că te omor dacă n-aduci ceva de băut. Nu vii acasă până nu-mi aduci o sticlă de țuică...” – în acest caz, copilul este smuls din casă și aruncat în stradă: nu te întorci fără ceva de băut; și așa se duc și fură, se prostituează, cerșesc și se duc acasă să ducă de băut. Pe urmă își dă seama că mai bine stă și bea în boschet decât să se ducă acasă.

Deci, nu se compară păcatul meu făcut liber și neconstrâns de nimeni față de ce fac aceia. Au fost copii adunați din stradă sau veniți la o întâlnire din aceasta, să facem ceva pentru ei, care n-au auzit niciodată vreun discurs sau vreo propoziție în care să nu fie unul sau doi draci. Ne-a spus că ei știau că nu există oameni care nu drăcuiesc și nu înjură și că nu au întâlnit pe nimeni așa până acum. O fetiță mi-a spus

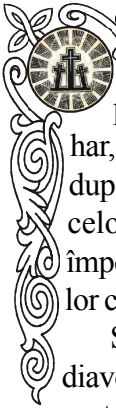

că nu mai stă să învețe de la noi pentru că nu are cum să trăiască așa. A zis că se duce la ai ei și acolo nu poate trăi așa, ci trebuie să-i înjure, să-i scuipe și... „dacă învăț să vorbesc frumos ce o să se aleagă de mine”. Dumnezeu îi va judeca pe ei după alte criterii decât cele după care ne judecă pe noi. Conștiința noastră are alte repere decât conștiința lor.

Noi credem în **puterea blestemelor**. Sunt o categorie de oameni care nu cred, iar altă categorie sunt cei care se tem foarte tare de asta, probabil au avut o experiență de genul acesta. Dacă am fi mai atenți la efectul cuvintelor noastre am avea motive mai mari să avem grijă să ne temem. Când ne blestemăm copiii, când mamele ne-au blestemat – zice: „Dar n-am zis cu ură, am zis la necaz”. E ca și când, dacă i-ai spart capul cuiva la necaz, capul n-ar fi așa de spart ca atunci când îl spargi cu ură. S-a spart, e spart, nu? Este profundă rana aceea și trebuie spovedit urgent. Ați văzut câtă insistență se pune în rugăciunile de la Sfânta Spovedanie asupra blestemului! Este o putere extraordinară.

Avem o armă împotriva celor ce ne blestemă. Pentru blestemele noastre să ne spovedim cu pocăință, să cerem iertare, să cerem dezlegare. Am putea învăța de la țigani: ei când se jură cer dezlegare de la părinți. Ei știu puterea cuvântului pentru că o și folosesc mai mult. Mântuitorul spune: „*Binecuvântați pe cei ce vă blestemă*”. Aceasta este arma împotriva blestemului: **binecuvântarea**! Doamne binecuvântează pe cei care-mi fac rău; Doamne, binecuvântează pe cei care mă urăsc. La început o să spunem numai cu gura, căci inima noastră zice: să-i moară capra, să se întâmple ceva, să vadă el, să facă Dumnezeu dreptate... Dar eu zic: Doamne nu te uita la inima mea că e rănită. Tui ai zis să-l binecuvântezi, îți dau ce am, banul văduvei, această bunăvoință. Citirea rugăciunii pentru vrăjmași din cartea de rugăciuni este minunată. Oamenii la necaz și când au vrăjmași se apucă să citească blestemele Sfântului Ciprian, blestemele Sfântului Ioan, el singur, așa... Umblă la dezlegări și să-i facă cineva Moliftele Sfântului Vasile și ale Sfântului Ioan Gură de Aur, dar nu ne dăm seama unde ne

băgăm... te bați tu cu diavolul? Te face praf, se întoarce la tine și te face praf. Preotul Bisericii este acoperit de hirotonie, e acoperit de har, dar și ei o fac cu frică și cutremur, în anumite zile ale anului, după un anumit post, cu o anumită rânduială. Uitați-vă la viețile celor care au făcut abuz de asemenea dezlegări, că s-au întors împotriva lor cumva. Să le primească Dumnezeu jertfa și să le fie lor ca martiraj.

Soluția este să ne unim cu Dumnezeu și nu să ne batem cu diavolul. Noi suntem niște copii, suntem niște neputincioși. Când sunt copil și sunt cu tata de mână și vine câinele să mă muște n-o să zic: tată, dă bățul ca să mă bat eu cu câinele, ci: ia-mă în brațe că mi-e frică! Așa să facem cu Dumnezeu, să ne lipim de El, să ne spovedim, să ne împărtășim și ne apărăm de rele. Așa cum reparăm acoperișul casei să nu plouă înăuntru, tot așa să ne reparăm acoperișul sufletului ca să nu intre blestemele și răutățile celorlalți. Aceste gânduri nu sunt decât păcatele noastre: am înjurat, am drăcuit, am furat, am curvit, mă duc și mă pocăiesc și mă dezlegă părintele și asta închide acoperișul sufletului. Am vorbit de rău, mă duc repede și „astup gaura”. Nu reușesc să nu mai fac, mă duc din nou și atunci ele nu mai au putere. Plouă pe acoperiș, dar nu intră în casă dacă furtuna nu este foarte mare. Aceasta este o înțelepciune a omului din Biserică, care e acoperit de slujbe, de rugăciunea Bisericii, de binecuvântarea de la Biserică, de puterea nevăzută a harului cu care plecăm acasă, cu care intrăm în casă.

Folosirea apei sfințite, folosirea tămâii, binecuvântarea și încetarea acestor alergări după minuni. E o lume înnebunită după excepțional, după miracol și, din păcate, spiritul de PRO TV – să mă ierte televiziunea, am și prieteni acolo, nu am nimic cu ei – vine reporterul să prindă și să vadă cum reacționezi când te anunță că ți-a murit bărbatul. Vrea să vadă cum reacționezi. Dau pe posturi numai ceea ce e senzational și urât în loc să slujească binele.

Ceea ce este senzational la noi este în Biserică pe Sfânta Masă. Nu există minune mai mare decât ce se întâmplă acolo: o bucată de pâine și puțin vin se preface cu adevărat în Trupul și Sângele

Mântuitorului la rugăciunea preotului, care nu trebuie să fie nici mai bun ca mine, nici mai frumos, nici mai sfânt, ci doar cuminte, ascultător, să citească ce scrie în carte și nu ce-i vine să zică. Cuvântul din cartea sfântă e scris de Duhul Sfânt. Toate slujbele noastre sunt slujbele lui Dumnezeu. Duhul Sfânt grăiește prin gura părinților pentru că ei sunt hirotoniți preoți, ei citesc din cărțile sfinte și îmbrăcați în veșmintele sfințite. Zice unul: „*Părintele acela umblă în blugi*”. Unde? La Sfânta Liturghie? „*Nu, după*”. E treaba lui. Dacă la Sfânta Liturghie vine în blugi, nu te du. Dar dacă acolo își pune veșmintele acelea frumoase - pe care dumneavoastră trebuie să le cumpărați că ei n-au bani să-și cumpere veșminte – și face din sfânta carte atunci nu avem ce spune. Să fim atenți dacă a citit tot din carte, dacă s-a făcut Botezul întreg, dacă s-a făcut Cununia întreagă. Acolo să fie atenția întreagă, să nu cumva să sărim peste rugăciunile acelea sfinte. Acolo este minunea. Minunea noastră este că suntem ca și pâinea și vinul de pe Sfânta Masă, **ne-am născut ca să ne prefacem din păcătoși în sfinți**, acum sau, cu mila lui Dumnezeu, împreună cu sfinții, după moartea noastră, în familia lor. Dacă intrăm sub protecția sfântului nostru noi vom fi sfinți prin sfințenia lor și prin smerenia noastră că am recunoscut că ei sunt sfinți și dacă am apelat la ajutorul lor ne vom sfinți și noi.

Ne-am născut, deci, ca să ne prefacem în sfinți. Soluția aleasă de omenire, soluția vrăjmașului antihrist este prefăcătoria. Prefacerea este transformarea păcătosului în sfânt, transformarea pâinii în vin. Prefăcătoria este să vopsești cioara și să zici că-i porumbel. Să ne ferească Dumnezeu! (*Făgăraș - 10 iunie 2008*)

- continuare în numărul viitor: răspunsuri la întrebări -

Educatori, părinți și copii: Opriiți organizarea banchetelor în zilele de vineri!

*Capela „Sf. Spiridon”
Spitalul Județean de Urgență
Piatra-Neamț*

A intrat în practica curentă ca elevii claselor primare, de gimnaziu și de liceu să organizeze cu diferite ocazii serbări, aniversări care, de regulă, iau forma banchetelor (la sfârșit de ciclul primar, gimnazial, liceal, „balul bobocilor” etc.). Din motive practice se alege pentru câte o astfel de zi, ziua de vineri. Acest fapt s-a încetățenit atât de repede și de ușor, încât stai să gândești cum o categorie de creștini atât de largă - însumând părinți și bunici ai elevilor, cadre didactice și elevii înșiși - și-au însușit și au acceptat în ultimii ani un compromis atât de grav, legat de o zi atât de sfântă, cum este ziua de **vineri**. Dar cum și de ce se aleg pentru aceste banchete în special zilele de vineri, precum și perioadele din marile posturi, chiar înainte de Sfintele Paști sau Crăciun, perioade când tinerii, elevii, copiii ar trebui să se pregătească spiritual pentru întâmpinarea cuvenită a acestor sfinte sărbători?

Aceasta este o adevărată problemă, pentru că prin compromisurile și complicitatea noastră, a tuturor, prin iresponsabilitatea și superficialitatea de care dăm dovadă, călcăm în picioare sfintele predanii ale acestui neam. Lovim, mai perfid decât a făcut-o regimul comunist, în Biserică și în credința acestui popor, iar aceste lovituri sunt de mii de ori mai dureroase pentru că sunt date în condiții de libertate. Dacă putem spune că atitudinea noastră actuală față de Biserică și credința străbună e corectă în raport cu momentul 22 Decembrie 1989, înseamnă că am uitat de cei peste 1000 de morți jertfiți atunci, înseamnă că ceva nu este în ordine, ceva s-a rupt între timp în ființa noastră.

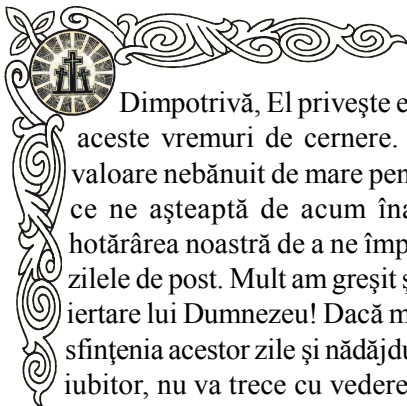
Compromisurile acceptate în acest sens de noi toți, nu se vor justifica niciodată. Dreptcredinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt, după bătălia de la Vaslui (ianuarie 1475), a poruncit ca în Întreaga Moldovă să se postească 40 de zile cu pâine și apă, drept mulțumire pentru ajutorul lui Dumnezeu și pentru biruință. Când falsele valori europene ajung să eclipseze tradițiile și sfintele predanii ale neamului, atunci ne stingem, ne înstrăinăm, nu ne mai recunoaștem nici noi în cele moștenite de la înaintași, nici ei nu se mai recunosc în noi, cei de astăzi.

Ziua de vineri este și va rămâne sfântă cât va fi lumea! A călca sfințenia acestei zile prin organizarea petrecerilor cu dans, muzică, mâncare și băutură, indiferent pentru ce prilej, este categoric un sacrilegiu. Cum ne tihnește, fraților, o astfel de hrană și o astfel de veselie într-o astfel de zi? Cum o putem justifica atât timp cât a devenit o practică obișnuită, un mod de viață? A călca în acest fel sfințenia zilei de vineri este același lucru cu batjocorirea Sfintei Cruci, a Sfințelor Patimi ale Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, e totuna cu călcarea în picioare a pocăinței cu care suntem datori și a șansei noastre de mântuire. Cei care îndrăznim să facem acestea în mod conștient mai avem ceva creștin în noi?

Prin aceste soroace sfinte rânduite de Biserică, Dumnezeu ne pregătește pentru împăcarea cu El, pentru iertare și răscumpărare. Iar noi răspundem la dragostea Lui cu ospățul deșănțat al lui Irod. Dacă sfinții noștri voievozi L-au cinstit pe Dumnezeu prin postire și prin trăire creștinească și astfel au primit binecuvântare și ajutor în tot ce au făcut și s-au sfințit, pe noi, cei împotriviți față de poruncile Domnului, ce ne așteaptă? Cu toate acestea, dezmățul, jocurile și distracția, în zile de pocăință pentru un creștin, continuă nestingherite. În ultimii 17 ani, presa și televiziunea și-au făcut pe deplin datoria de a spăla ultimele urme ale conștiinței creștine din noi. Suntem siguri că tinerii uciși în decembrie 1989 nu au dorit să se jertfească pentru o astfel de Românie ca cea de acum, ci pentru o țară creștină. Așa cum spunea Părintele Cleopa, „*cu vorba credem, dar cu faptele suntem departe de Dumnezeu*”. Iar Domnul Însuși ne zice: „*Cu gura spuneți vorbe frumoase, dar cu inima sunteți departe de Mine*”. Adică, suntem creștini numai cu numele.

Să nu ne amăgim crezând că Dumnezeu Se lasă batjocorit de noi!

Dimpotrivă, El privește extrem de atent la atitudinea noastră în aceste vremuri de cernere. Fiecare gest al nostru poate avea o valoare nebănuită de mare pentru soarta noastră și poate hotărî ceea ce ne așteaptă de acum înainte. Un astfel de gest poate fi și hotărârea noastră de a ne împotrivi organizării acestor banchete în zilele de post. Mult am greșit și pentru multe suntem datori să cerem iertare lui Dumnezeu! Dacă mai mult nu putem, măcar să respectăm sfințenia acestor zile și nădăjduim că Domnul, ca un bun și de oameni iubitor, nu va trece cu vederea strădania noastră.

Este de dorit ca în momentul în care se inițiază și se propun astfel de evenimente, toți factorii implicați (părinți, educatori și elevii înșiși) să țină seama de acest aspect esențial care va juca un rol covârșitor în soarta acestor tineri și nu numai a lor.

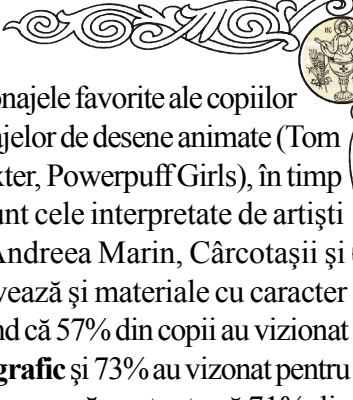
Așa să ne ajute Dumnezeu pe toți! Amin.

Efectele tv-ului asupra copilului

Potrivit unui studiu privind expunerea copiilor la programele tv și radio prezentat la CNA în acest an, aceștia petrec mai multe ore în fața televizorului decât în 2004. Majoritatea copiilor au învățat de la televizor ce înseamnă **vedetism, violență, senzațional**.

Potrivit unui studiu privind expunerea copiilor la programele tv și radio realizat de Institutul Metro Media Transilvania pentru Consiliul Național al Audiovizualului, tv-ul ocupă locul central în peisajul surselor media utilizate de copii. În zilele lucrătoare, cei mici petrec în medie circa **137 de minute** în fața televizorului, iar în week-end timpul dedicat acestei activități crește cu circa o oră, ajungând la **201 minute**.

PREFERINȚE. Preferințele copiilor sunt în principal **desenele animate** (50% din mențiuni), urmate de **filmele artistice** (17%), **muzica** (10%) și **telenovelele** (4%). Însă o dată cu vârsta se

modifică și preferințele, după 12 ani **filmele** reprezentând principala atracție televizuală pentru copii. Personajele favorite ale copiilor provin în principal din rândul personajelor de desene animate (Tom și Jerry, Scooby Doo, Spioanele, Dexter, Powerpuff Girls), în timp ce principalele personaje “reale” sunt cele interpretate de artiști sau prezentatori: Adela Popescu, Andreea Marin, Cârcotașii și Nicolae Guță. Televiziunea promovează și materiale cu caracter negativ, susține studiul, datele indicând că 57% din copii au vizionat la televizor un film cu caracter **pornografic** și 73% au vizionat pentru prima oară, la un post tv, un film de **groază**, cu toate că 71% din părinți le interzic acestora să urmărească astfel de programe.

ÎNGRIJORĂTOR. În opinia realizatorilor studiului, o cifră îngrijorătoare este cea a consumului de emisiuni tv față de activitățile culturale, 98% din respondenți preferând să se uite la televizor în timpul liber, în timp ce doar 56% citesc o carte. 89% din copii se joacă sau își petrec timpul cu prietenii, 78% își fac temele, la polul opus aflându-se procentele alocate ascultării emisiunilor radio (35%), participării la concerte sau la spectacole de teatru (14%), lecturării unui ziar (10%) sau vizionării unui film la cinematograful (8%). De asemenea, dacă în 2004 doar 27% din cei mici priveau singuri o emisiune, în prezent procentul acesta aproape s-a dublat, nu mai puțin de 52% dintre respondenți au declarat că privesc singuri la televizor datorită faptului că au un astfel de aparat în propria cameră.

(adrian.vaduva@jurnalul.ro)

